

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 12 ЖОВТНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 41 VOL. CXIV FRIDAY, OCTOBER 12, 2007 No. 41

Відбулися наради Головного уряду УНСоюзу

Рома Гадзевич

КЕРГОНКСОН, Н. Й. – 14 - 16 вересня на Союзівці відбулися Річні наради Головного уряду Українського Народного Союзу. Темами обговорення були: пляни розвитку Союзівки, потреба активізувати діяльність Відділів УНС в Канаді та розширення можливостей продажу забезпеченевих послуг УНС і обидвох його газет – „Свободи" й „Українського Тижневика".

Учасниками нарад були: члени екзекутиви Стефан Качарай – президент, Зенон Голубець – перший заступник президента, Михайло Козюпа – другий заступник президента, Мирон Грох – директор для Канади, Христина Козак – головний секретар УНС, Рома Лісович – касир, члени Контрольної комісії Славко Тисяк, Василь Шеремета, Василь Лучків, радні Мая Лев, Ґлорія Горбата, Микола Філь, Євген Осціславський, Оля Черкас, Євген Щерба, головний редактор „Свободи" і „Українського Тижневика" Рома Гадзевич.

Вранці у п'ятницю, 14 вересня, готуючись до дискусій, члени Екзекутиви провели окреме засідання перед початком нарад Головного Уряду.

Звіти членів Екзекутивного комітету, членів Контрольної комісії, радних, як і окремий звіт про працю „Свободи" та „Українського Тижневика", були надруковані перед нарадами Головного уряду та роздані всім учасникам. З огляду на це, усні звіти під час нарад були тільки як доповнення.

Президент С. Качарай відзначив, що майно УНС збільшилось на 4.5 млн. дол. завдяки продажеві будинку Головної канцелярії УНС в Парсипані, Н. Дж. Це дозволило УНСоюзові успішно зменшити свої видатки, водночас збільшуючи прихід за період від 1 січня 2006 року до 20 червня 2007 року. С. Качарай підкреслив, що УНС все ще докладає до видання обидвох газет і Союзівки. Ці субсидії у першому півріччі 2007 року зросли до 50,000 тис. дол. для „Свободи" і „Українського Тижневика", а для Союзівки – до 336,000 тис. дол.

Головний секретар Х. Козак зосередилась

(Закінчення на стор. 8)

Члени Екзекутивного комітету УНСоюзу на Річних нарадах.

Синод Єпископів УКЦ 6 жовтня завершив працю

Посередині – Верховний Архиєпископ УГКЦ Любомир кардинал Гузар.

Володимир Колюбінський

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Пенсильванія. – Синод Української Католицької Церкви вперше відбувся в США – на знак вдячности і пошани до першого Великого Пастиря-Єпископа Кир Сотера Стефана Ортинського в 100-ліття його прибуття до вірних Греко-Католицької Церкви, щоб стати їхнім духовним провідником, якого вони так потребували. Синод тривав від 26 вересня до 6 жовтня.

Робочі сесії відбувалися в Національній святині Ченстоховської Матері Божої у Дойлставні, Пенсильванія, недалеко Філядельфії. У програмі Синоду, крім щоденних засідань і Архиєрейських Богослужінь, були концерт чоловічого хору „Прометей", відвідування Менор-коледжу, вечеря у монастирі сестер Чину св. Василія Великого у Фокс Чейс Менор, надання почесного докторату Католицького університету Америки Верховному Архиєпископові УГКЦ Любомирові кардиналові Гузареві, візита до національної базиліки Непорочного Зачаття у столиці Америки, авдієнція Патріярха Любомира для представників університетів, вищих навчальних закладів, уряду, українських організацій та преси, відвідини семінару св. Йосафата, екскурсія по столиці, участь в архиепархіяльній прощі з нагоди празника Покрови Пресвятої Богородиці в монастирі сестер Чину св. Василя Великого у Фокс Чейс, біля Філядельфії.

Синод Української Католицької Церкви розпочався 27 вересня Архирейською Літургією, її очолив Глава УГКЦ Патріярх Любомир, а офіційно Синод відкрився з моментом прочитання Декрету секретарем Синоду Єпископів УГКЦ Владикою Богданом (Дзюрахом).

Майже 50 єпископів з усіх країн, де існує єпископат УГКЦ, прибули на цей Синод, щоб обговорити питання євангелізації, духовної праці священиків, недавній релігійний форум молоді, що відбувся в Києві. Відбулися вибори членів Постійного Синоду та голів численних синодальних комісій. Також мова йшла про статут Синоду та партикулярного права УГКЦ. Заслухано звіти окремих синодальних комісій.

Велелюдно й урочисто відзначив осередок Української Католицької Церкви у Філядельфії 100-річчя прибуття до США першого Єпископа для греко-католиків Кир Сотера, ЧСВВ. З цієї нагоди відслужено Архиєрейську Божественну Літургію в Катедрі Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії. Очолював відправи глава Церкви Патріярх Любомир, Верховний Архиєпископ Києво-Галицький, у сослужінні єпископів і латинських кардиналів. Чудово співав великий мішаний хор,

(Закінчення на стор. 13)

Хресна хода перед відкриттям Синоду.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В. Ющенко пропонує коаліцію за п'ять днів

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко 8 жовтня зустрівся з провідниками політичних сил у новому парляменті і закликав упродовж п'яти днів запропонувати формат коаліції і кандидатуру прем'єра. Також Президент висловився за скасування закону про Кабінет міністрів, який суттєво обмежив вплив Президента на уряд, і наполягає, аби силові міністерства підпорядковувалися Президентові. Прем'єр-міністер Віктор Янукович заявив, що формування коаліції має відбутися після оголошення офіційних вислідів виборів. В. Янукович сказав, що якщо Партія Реґіонів буде в коаліції, то повинна мати прем'єрське крісло. Інакше вона готова бути в опозиції. Водночас про готовність створити демократичну коаліцію заявили БЮТ і „Наша Україна-Народна Самооборона". Провідник „Нашої України" В'ячеслав Кириленко назвав неможливою будь-яку коаліцію з Партією Реґіонів. Юлія Тимошенко після зустрічі у Президента Віктора Ющенка висловила сподівання, що Партія Реґіонів перейде до парляментської опозиції, і запевнила, що коаліція зможе віддати опозиції низку посад у виконавчій владі. Як повідомлялося раніше, Президент В. Ющенко 8 жовтня зустрівся з провідниками політичних сил, які подолали тривідсотковий бар'єр і потрапили до Верховної Ради. Провідник Комуністичної партії Петро Симоненко, попри раніші повідомлення, прийшов на зустріч і заявив, що отримав запрошення за півгодини до неї. *(ББС)*

Конґрес США привітав Україну

ВАШІНҐТОН. — Американські конґресмени привітали український народ з проведенням вільних, чесних, відкритих і прозорих парляментських виборів. Резолюцію з цього приводу вніс на ухвалення конґресу США голова Комісії з питань безпеки і співпраці в Европі (Гельсінкська комісія США) Елсі Гейстінґс. За словами резолюції, конґресмени закликають сформувати уряд, який представлятиме волевиявлення українських виборців та посприяє стабільності і демократичному розвитку. Американські законодавці висловлюють „вагому та тривалу підтримку зусиллям українського народу стосовно зміцнення досягнень Помаранчевої революції посиленням пошанування прав людини, верховенства права, включно з незалежним судочинством". Конґресмени вважають, що консолідація демократії і верховенства права та боротьба з корупцією посилять незалежність і суверенітет України та її прагнення до повної інтеґрації з Заходом. Е. Гейстінґс також зазначив, що Конґрес США продовжуватиме працювати для зміцнення американсько-українських взаємин. *(Радіо „Свобода")*

Україна і Росія домовились з „газового" питання

МОСКВА. — У понеділок, 8 жовтня, відбулася робоча зустріч голови правління ВАТ „Газпром" Олексія Мілера з міністром палива і енерґетики України Юрієм Бойком. Сторони узгодили схему погашення заборгованости господарюючих суб'єктів України за поставлений цього року газ. Відповідні документи підписано 9 жовтня. 2 жовтня „Газпром" заявив, що зменшить доставу природного газу для України у разі непогашення до 1 листопада 2007 року заборгованости у розмірі понад 1.3 млрд. дол., яку накопичила українська сторона. 3 жовтня в Москві під час зустрічі голови правління „Газпрому" О. Мілера і глави Мінпаливенерго України Ю. Бойка була досягнута домовленість про те, що діючий уряд України візьме під контролю вирішення проблеми існуючої заборгованости господарюючих суб'єктів за доставу газу до України, з метою погашення боргу до 1 листопада поточного року. Перший віце-прем'єр РФ, голова ради директорів „Газпрому" Дмитро Медведєв повідомив після зустрічі з Ю. Бойком, що українська сторона пообіцяла не допускати в майбутньому проблем з оплатою газу, що доставляється „Газпромом". Тим часом міністер фінансів України Микола Азаров заявив, що українська держава не має боргів у газовій сфері перед Росією. Зі свого боку, представник „Газпрому" Сергій Купріянов підтвердив, що йдеться про заборгованість за доставу газу зі сторони господарюючих суб'єктів. *(„День")*

Франція не проти України в Евросоюзі

КИЇВ. — Секретаріят Президента Віктора Ющенка заявив 8 жовтня, що Франція готова підтримати позицію України про надання їй перспективи членства в майбутній угоді з Европейським союзом. За словами заступника глави Секретаріяту президента Олександра Чалого, це питання стало ключовим вислідом зустрічі В. Ющенка й президента Франції Ніколя Саркозі під час візити В. Ющенка до Франції 5 жовтня. О. Чалий також повідомив, що певний консерватизм Франції відносно европейської перспективи України було переборено. „У нас відбулося чітке порозуміння, що майбутня посилена угода (з ЕС – ред.) повинна включати европейську перспективу України", – сказав О. Чалий. Знавці зазначають, що традиційно позиція Франції щодо можливої евроінтеґрації України, як і розширення ЕС взагалі, була скептичною. Франція не дозволяє громадянам нових країн-членів Евросоюзу працювати в себе на таких самих спрощених підставах, як це роблять Британія та Ірляндія. *(ББС)*

В. Ющенко в Берліні

БЕРЛІН. — В середу, 3 жовтня, в німецькій столиці коротко перебував Президент України Віктор Ющенко. Він взяв участь у врученні престижної премії „Квадриґа", що проходить традиційно в День возз'єднання Німеччини 3 жовтня. В. Ющенка, який минулого року сам був лавреатом цієї нагороди, цього року запросили зачитати одну з промов на нагородженні. За оприлюдненою в Інтернеті інформацією оргкомітету, український Президент представив спеціяльну нагороду „United we care", лавреатом якої цього року є королева Швеції Сілвія. Премією „Квадриґа" нагороджують людей, які змогли спричинитися зрушенням та оновленням в суспільстві. Цьогорічними лавреатом нагороди є зокрема й колишній канцлер ФРН Ґергард Шродер. *(Радіо „Свобода")*

Ю. Тимошенко опублікувала декларацію про доходи

КИЇВ. — За 2006 рік провідник БЮТ Юлія Тимошенко заробила 160 тис. 275 грн. Фотокопія відповідної декларації про майно та доходи розміщена на „Українській правді". Відповідно до декларації, саме зазначена сума становить її заробітну платню протягом 2006 року. Інших доходів Ю.Тимошенко не мала. Крім того, відповідно до документу, Ю.Тимошенко не володіє ніяким власним нерухомим майном, автомобілями, банківськими рахунками чи цінними паперами. Декларація підписана Ю.Тимошенко 16 квітня 2007 року. *(УНІАН)*

Україна – серед найпривабливіших

ЖЕНЕВА. — 5 жовтня в новій доповіді Конференції ООН з питань торгівлі та розвитку (ЮНКТАД, присвяченій інвестиційним перспективам на 2007-2009 роки, що була представлена в Европейському відділенні ООН у Женеві, відзначено зростання прямих потоків чужоземних інвестицій у світі і прогнозується, що в найближчі три роки ця тенденція зберігатиметься. Найпривабливішими для інвесторів країнами є Китай, Індія, США, Росія, Бразилія і В'єтнам. У список 20 країн, які стануть найбільшими одержувачами прямих чужоземних інвестицій у 2007-2009 роках, увійшла й Україна. Вона на 18-му місці. Автори доповіді підготували свої висновки, базуючись на вислідах опитування 192 найбільших транснаціональних корпорацій. У доповіді повідомляється, що в цілому обсяг прямих чужоземних інвестицій у 2006 році в усьому світі склав 1.3 трлн. дол. У 2005 році ця цифра дорівнювала 916 млрд. дол. Автори доповіді впевнені, що фінансова нестабільність у світі і протекціонізм у деяких країнах не зупинять цю тенденцію, і в найближчі три роки потоки прямих чужоземних інвестицій будуть зростати. Знавці відзначають зацікавлення інвесторів, яке дедалі зростає, до країн Східньої Европи та СНД. *(УНІАН)*

Українська громада в Італії продовжує зростати

РИМ. — За даними статистичного відомства країни „ISTAT", кількість громадян України на Апенінах за останні три роки подвоїлась. Українська громада нарівні з румунською зростає найшвидшими темпами. За даними різних організацій, в Італії наразі проживає від 120 до 700 тис. українців. Більшість з них приїхали сюди працювати, деякі – через мотиви об'єднання сім'ї. Крім того, Україна входить до п'ятірки країн, звідки італійські сім'ї найчастіше всиновлюють дітей. Зростає і кількість добре інтеґрованих в італійське суспільство українців, які придбали нерухомість в Італії або відкрили своє підприємство – найчастіше це крамниці українських продуктів та перукарні. Хоча велика частка українських заробітчан досі мають на меті заробити грошей і повернутися в Україну. *(„Німецька хвиля")*

Патріярх всія Русі радить греко-католикам в Україні

МОСКВА. — Претензії Української Греко-Католицької Церкви на статус загальнонаціональної суперечать позиції та інтересам православних українців, вважає Патріярх Московський і всія Русі Алексій II. „Керівництво Української Греко-Католицької Церкви необґрунтовано претендує на статус загальнонаціональної Церкви, що є викликом для православних українців, які складають основну частину населення країни", – заявив 5 жовтня Алексій II. Поточні взаємини між православними і греко-католиками в Україні, за оцінкою Патріярха, „далекі від нормалізації". Він нагадав, зокрема, що у висліді „насильницького перерозподілу церковної власности" у 1990-их роках „багато православних приходів виявилися позбавленими можливости здійснювати Богослужіння в храмах". Вреґулювання взаємин з українськими греко-католиками є для РПЦ однією з умов можливої зустрічі її предстоятеля з Папою. Між тим низка дій керівництва УГКЦ за останні роки зустрічає незгоду з боку представників Московського патріярхату. Перенесення у серпні 2005 року катедри Верховного Архиєпископа УГКЦ зі Львова в Київ було розцінене Алексієм II як невиправданий і недружній крок, що свідчить про продовження прозелітизму з боку уніятів на сході України. Будівництво в Києві собору УГКЦ викликало протести православних віруючих країни. *(„Українська правда")*

У Львові відкрили бібліотеку для незрячих

ЛЬВІВ. — Кожен львів'янин, який має вади зору, може прийти на вулицю Січових Стрільців, 5, і вибрати на свій смак авдіокнижку. Щоправда, вибір їх наразі невеликий. Голова правління Львівської обласної організації Українського товариства сліпих Оксана Потимко повідомила 3 жовтня, що для поповнення фондів бібліотеки УТОС потребує добровольців, які начитували б книжки. Авдіобібліотеку для незрячих створили у рамках здійснення проєкту „Книга, що говорить". Раніше завдяки цьому проєктові у Львові було відкрито навчально-інформаційний комп'ютерний центр, у якому близько 20 слухачів двічі на тиждень навчаються комп'ютерної грамоти та вчаться працювати в Інтернеті. Проєкт „Книга, що говорить" здійснюють за підтримки Львівської міської ради, яка виділила на нього понад 19 тис. гривень. (*„Високий Замок"*)

НА ТЕМИ ДНЯ

Широка коаліція – це добра теорія...

Провідник БЮТ Юлія Тимошенко під час зустрічей з Вячеславом Кириленком (зліва) і Віктором Ющенком.
Фото: Прес-служба Президента України.

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Заклик Віктора Ющенка до створення парляментської коаліції з фракцій-переможців – ПР, БЮТ і НУНС – опинився в центрі гострих політичних дискусій не тому, що Президент сказав щось несподіване чи нелогічне, а тому, що „Наша Україна – Народна самооборона" – пропрезидентська сила! – рішуче виступила проти цього варіянту. Певна річ, БЮТ – також. Юлія Тимошенко вже остерегла, що її фракція позбуватиметься депутатів, які погодяться увійти в коаліцію з реґіоналами. Інтереси нашоукраїнців і бютівців – не цілком тотожні, однак, їх зобов'язує до спільних дій в парляменті спеціяльна угода, укладена ще перед виборами. Порушити її – означає для „Нашої України" втратити рештки колишньої майданно-революційної популярности. Бо те, що НУНС тепер дістала значно менше голосів, ніж у виборах 2006 року, є прямим вислідом Універсалу національної єдности: головний реґіонал легко тоді підписав цей теоретично привабливий документ і так само легко кинув його під ноги. Помаранчевий виборець не міг такої „єдности" вибачити В. Ющенкові. Не вибачить і нового Універсалу. Отож Президент ставить нашоукраїнців у ситуацію „ні в кут, ні в двері": не можуть вони його не послухати, і ще більше не можуть ризикувати своєю репутацією, погодившись на коаліцію з Партією Реґіонів.

А тим часом заклик Президента до найширшої парляментської коаліції знов таки теоретично привабливий, бо знов таки йдеться про конструктивну діяльність Верховної Ради і про політичну стабільність українського суспільства. Що може бути більш логічне в устах Президента країни? Інша річ – як перевести цей проєкт у практичну площину? Бездоганна ідея широкої парляментської коаліції могла б втілитися в життя тільки за однієї умови: якби В. Ющенко запропонував щось таке, від чого жодна фракція ну просто не зможе відмовитися. Єдність України, української нації? Це для В. Януковича – не цінність. Про Петра Симоненка вже й говорити нічого. Та й щодо Володимира Литвина, мабуть, має рацію російський олігарх і прихильник Помаранчевої революції Борис Березовський: „Він людина без переконань, в тому числі ідейних, він торгує своїм політичним тілом направо і наліво...".

Характерно, що ініціятиву Президента реґіонали підхопили першими: вони готові до широкої коаліції, але готові саме як переможці виборів, тому, мовляв, посада прем'єра повинна залишитися за В. Януковичем.

У зв'язку з візитою Президента В. Ющенка до Парижу, паризька газета „Фіґаро" вмістила його відповіді на найцікавіші питання українського сьогодення, зокрема й на це: „Ви можете призначити Юлію Тимошенко прем'єр-міністром?". В. Ющенко: „Так, це можливо, але після угоди між демократичною більшістю і опозицією". Тобто – це можливо, але це неможливо. Бо і В. Янукович, і Ю. Тимошенко хочуть бути не в опозиції, а в прем'єрському кріслі. Головну б'ютівку звичніше бачити в опозиції, але така розв'язка нічого доброго не провіщує для В. Ющенка. „Тоді Юлію Тимошенко можна буде заздалегідь поздоровляти з перемогою на найближчих президентських виборах", – припускає Володимир Застава, експерт Київського інституту проблем управління ім. Горшеніна.

Для простої парляментської більшости потрібно 226 голосів. Якщо збережеться попередній варіянт протистояння у Верховній Раді, то БЮТ і НУНС, навіть без фракції В. Литвина, матимуть 230 голосів, а реґіонали разом з комуністами і навіть з В. Литвином, не доскочать й до простої більшости.

І все ж визнаймо: В. Ющенко висловлює глибоку рацію. 228 мандатів – досить для зформування уряду, але не досить для найважливішого – для стабільности української держави. Суспільство вкрай втомлене постійною боротьбою між гілками влади. Тому навіть на українському заході, де НУНС дістала значно менше голосів, ніж БЮТ, чуються голоси на підтримку створення у ВР коаліції з усіх політичних сил без винятку. Група львівської творчої інтеліґенції звернулася до В. Ющенка з проханням активно сприяти зформуванню такої більшости, котра б „об'єднала Львів і Донбас... була б здатна взяти на себе відповідальність за єдність і соборність України, за її соціяльно-економічний розвиток, високий міжнародний авторитет".

Ефективний у законодавчому розумінні парлямент – це 300 голосів, які означатимуть конституційну більшість. Але ми вже знаємо, що річ тут не в аритметичній сумі, а в політичній якості тих 300 депутатів. Протягом цілого року реґіонали зі шкіри лізли, щоб запопасти 301 голос і кинути їх у бій проти Президента. Тепер же Президент сподівається на конституційну більшість, щоб скасувати хибні закони, зокрема закон про Кабінет міністрів. Тяжко уявити, що В. Янукович згодиться на це скасування, тобто на повернення Президентові відібраних у нього повноважень.

На сьогоднішній день усім дійовим особам на українській політичній сцені бракує внутрішніх спонук, щоб стати над вузько особистими амбіціями. Всі або майже всі рухаються за набутою інерцією. Що ж, тим цікавіше буде спостерігати, хто ж з них швидше зупиниться і хто поставить інтереси України над свої власні.

Петро Часто

ЦИТАТА ТИЖНЯ

„Не все так зараз складається в помаранчевої коаліції, як того хотілося б. Очевидно, що точок єднання, щоб створити коаліцію за одну ніч, як це обіцяли, поки що не знайдено. У той же час є ще певний термін, і хотілося б сподіватися, що за цей час обидві фракції знайдуть спільну мову щодо створення такої коаліції".

Олесь Доній,
представник „Нашої України – Народної самооборони"

Звернення СКУ до Президента України в справі передання Церкви Спаса на Берестові

Високодостойний Пане Президенте!

До Світового Конґресу Українців надійшла хвилююча інформація, в якій, згідно з указом Міністра культури і туризму України Юрія Богуцького, передаються корпуси Свято-Успенського Києво-Печерського національного заповідника, а саме: сторожку при вході до гостинного двору, південну башту і Церкву Спаса на Берестові, у постійне користування Української Православної Церкви Московського патріярхату.

Світовий Конґрес Українців здивований і стурбований таким рішенням Міністерства культури і туризму України. Виникає питання: чому це діється? Чому національні скарби України передаються в руки церковної установи, центр якої знаходиться в сусідній державі, і яка ворожо наставлена проти України, її незалежности, її історії, її церковних і національних героїв і провідників, яка нищить українські святині, котрі були передані під її опіку. Як відомо, Церкву Спаса на Берестові було внесено до реєстру ЮНЕСКО, куди входять близько 100 світових пам'яток, яким загрожує руйнування. Тож мова йде про долю пам'ятки світової культури, яка належить не окремій конфесії чи політичній партії, а всьому українському народові, всьому людству.

Тож звертаємося до Вас, Високодостойний Пане Президенте, з проханням не допустити, щоб український народ втратив його національні святині так, як вже втратив нижню частину Києво-Печерської Лаври, Почаївську Лавру і багато інших святинь, які сьогодні є під юрисдикцією Церкви, підпорядкованої Московському Патріярхові.

Просимо Вас, Пане Президенте, згідно зі Статтею 106 Конституції України скасувати постанову Міністра культури і туризму України, щоб вищезгадані корпуси Свято-Успенського, Києво-Печерського Національного Заповідника і надалі належали Україні та українському народові.

З глибокою повагою,

За Світовий Конґрес Українців:
Аскольд Лозинський, президент
Віктор Педенко, генеральний секретар

Голосування без правил

ВАШІНҐТОН. — Позачергові парляментські вибори в Україні пройшли вільно, демократично і прозоро, йдеться у повідомленні Місії міжнародних спостерігачів УККА від 3 жовтня. Водночас, відвідавши у день виборів понад 500 дільниць, спостерігачі УККА завважили кілька порушень. Зокрема усі групи звернули увагу на проблеми зі списками: подвійні імена або відсутність деяких людей у списках виборців, а також проблеми з тими, хто повернувся зі закордону вчасно, але не знайшов себе у списках виборців; короткий термін виборчої кампанії не дозволив підготувати кваліфіковано членів виборчих комісій на деяких дільницях; не на кожній дільниці було вивішено інформацію про правила голосування; були випадки, коли у кабінах голосування одразу голосувало по дві особи; спостерігачі на кількох дільницях побачили неправильно опечатані скриньки.

УККА зазначає, що його делеґація на цьогорічних виборах в Україні складалася з 155 осіб офіційно зареєстрованих Центральною виборчою комісією. Спостерігачі працювали у Львові, Одесі, Полтаві, Кременчуку, Донецьку, Харкові, Черкасах, Запоріжжі, Луганську, Житомирі, Івано-Франківську, Рівному, Чернігові, Києві, а також у АР Крим, були присутні на виборчих дільницях у США.

УККА посилає делеґації міжнародних спостерігачів з 1994 року на усі президентські й парляментські вибори і вважає, що міжнародні спостерігачі та спостерігачі від партій та громадських організацій впливають на демократичні процеси в Україні. *(„Українська правда")*

АМЕРИКА І СВІТ

Н. Саркозі відвідав Росію

МОСКВА. — Президент Франції Ніколя Саркозі 9 жовтня почав свою першу офіційну візиту до Росії. На зустрічі з президентом Володимиром Путіним він, серед іншого, обговорив проблемні питання Косова та Ірану, до яких Франція та Росія ставляться по-різному. Крім того, йшлося також про взаємини Росії та Евросоюзу. Обидва президенти взяли участь у відкритті в Москві пам'ятника летунам ескадрильї „Нормандія-Німан" з нагоди її 65-ліття. В. Путін приймав Н. Саркозі у своїй резиденції в Ново-Огарьові. Під час розмови В. Путін зазначив, що Росія хотіла б бачити Францію „серед своїх пріоритетних партнерів". У свою чергу, Н. Саркозі заявив, що Франція „розуміє бажання Росії посісти важливе місце на міжнародній арені". Напередодні візити в інтерв'ю російським засобам інформації Н. Саркозі висловився за зміцнення зв'язків між Европою та Росією. Але в інших своїх заявах напередодні цієї візити Н. Саркозі звинувачував Росію в „ускладненні" світових проблем. На відміну від свого попередника Жака Ширака, Н. Саркозі неодноразово виступав з осудом порушень прав людини в Росії. Крім того, обраний у травні французький президент критикував „брутальність" Росії в суперечці з Україною щодо поставок газу. Н. Саркозі також зауважував, що Росія повинна зрозуміти: великі країни мають не лише права, але й обов'язки. На думку аналітиків, ці висловлювання французького провідника засвідчують прагнення Европи виробити вимогливіший підхід до Росії, особливо у сфері енерґетики. З 1 липня 2008 року Франція перебирає головування в Европейському союзі. *(ББС, „Німецька хвиля")*

Іракці не мають куди втікати

ЖЕНЕВА. — Організація Об'єднаних Націй вважає, що ситуація для громадян Іраку, які рятуються втечею від конфліктів, перетворюється у вибухонебезпечну, оскільки їм нікуди подітися. 2 млн. іракців залишили країну і ще 2 млн. стали біженцями у власній країні. За статистикою ООН, щомісяця в Іраку біженцями стає до 100 тис. громадян. Керівник допомогової аґенції ООН Ендрю Гарпер повідомив 10 жовтня, що дедалі більше провінцій Іраку відмовляються допомагати біженцям, бо не мають можливостей. Раніше сусіди Іраку також припинили приймати біженців з тієї країни. 10-11 губернаторів країни наказують відсилати біженців з своєї території, а табори для біженців стають переповненими. Місцева влада не має засобів допомагати біженцям і відтак відмовляють їм у їжі, освіті та змушують їхати далі. Центральний уряд у Багдаді закликає губернаторів допомагати біженцям, але кількість людей, які залишили домівки в Іраку, сягає 4 млн. і є найбільшою у світі. За словами посадовця ООН, надавати допомогу біженцям всередині Іраку майже неможливо через ситуацію з безпекою, коли гуманітарних працівників часто просто вбивають повстанці. Саме ситуація з біженцями і безпекою є найбільшим випробуванням в Іраку для міжнародної громадськости. (ББС)

М. Джонс повернула здобуті олімпійські медалі

ВАШІНҐТОН. – Американську чемпіонку з бігу позбавили п'ятьох нагород. Маріон Джонс зізналась у вживанні допінґу і повернула медалі, виграні на Олімпійських іграх 2000 року. Вона також вибачилась за те, що раніше заперечувала використання стероїдів, і заявила, що йде з професійного спорту. На літній Олімпіяді у Сіднеї М. Джонс виборола три золоті і дві бронзові медалі. *(Радіо „Свобода")*

Вручено першу нагороду ім. А. Політковської

ЛОНДОН. — Першу щорічну премію ім. Анни Політковської вручили у Лондоні 5 жовтня журналістці та правозахисниці з Грозного Наталії Естеміровій. Нагороду заснував спеціяльний фонд, за підтримки декількох нобелівських лавреатів. Її присуджуватимуть жінкам, які найактивніше проявлятимуть себе у правозахисній діяльності в зонах воєнних конфліктів. Отримуючи премію, журналістка Н. Естемірова зазначила, що порушення прав людини в Чечні – викрадення, убивства й катування – не припиняються, і світ не повинен забувати про це. (*Радіо „Свобода*")

„Блеквотер" має відповісти за вбивство

БАГДАД, Ірак. — Іракський уряд закликав притягнути до відповідальности охоронців з американської приватної фірми „Блеквотер" за те, що вони обстріляли цивільних у Багдаді у вересні, та назвав той випадок навмисним злочином. Офіційне розслідування іракського уряду засвідчило, що охоронці приватної американської компанії „Блеквотер" не були спровоковані, коли вони відкрили вогонь і вбили цивільних у Багдаді. Речник уряду заявив, що вбивство 17 іракських перехожих та водіїв було навмисним. „Вбивство ними 17 громадян і поранення ще 28 ми розцінюємо як злочин", – сказав він. Речники „Блеквотер" заявляли, що охоронці діяли законно проти нападників. Крім того, Ірак вимагає від американської охоронної компанії „Блеквотер" сплатити компенсацію за вбивство мирних громадян. Суму збитків оцінили у майже 140 млн. дол. – по 8 млн. за кожного з 17 вбитих. Офіційний Багдад також прагне згортання діяльности фірми „Блеквотер" в Іраку впродовж півроку. Ця компанія опікується охороною дипломатів і підприємців США в близькосхідній країні. Її співробітники стверджують, що на стрілянину їх спровокували повстанці. Згідно з угодою 2003 року, американські охоронні компанії не можуть бути суджені в Іраку, але розслідування офіційного Вашінґтону уможливлює судовий процес у США. *(ББС, Радіо „Свобода")*

Б. Патаркацишвілі залишив Грузію

ТБІЛІСІ, ГРУЗІЯ. — Грузинський підприємець Бадрі Патаркацишвілі залишив Грузію у понеділок, 8 жовтня, відразу після зізнань колишнього міністра оборони Грузії Іраклія Окруашвілі. Б. Патаркацишвілі залишив Грузію на власному літаку. Це сталося через 15 хвилин після свідчень І. Окруашвілі. Куди з Тбілісі вилетів Б. Патаркацишвілі, не уточнюється. На телеканалі Імеді, частина акцій якого належить Б. Патаркацишвілі, у понеділок не вийшло декілька новинних випусків програми „Хроніка". У своїх свідченнях Генпрокуратурі колишній міністер оборони, провідник партії „Рух за єдину Грузію" І. Окруашвілі заявив, що звітував перед Б. Патаркацишвілі про свої політичні пляни і розраховував на його підтримку. *(„Голос Америки")*

М. Горбачов критикує Америку

ЛЮЇСВІЛ, Кентакі. — Михайло Горбачов, колишній президент СРСР, а нині президент заснованої ним міжнародної екологічної організації „Зелений хрест", виступаючи 4 жовтня в місті Луїсвілі, Кентакі, розкритикував адміністрацію США за її підхід до боротьби з тероризмом. На думку колишнього радянського провідника, воювати з терором потрібно не тільки за допомогою танків і ракет, але і намагатися вирішити найважливіші світові проблеми. Саме ці „структурні проблеми" змушують ображених людей вступати в ряди терористів. М. Горбачов також похвалив Америку, яка, за його словами, є країною, що переборола важку спадщину сеґреґації. „Це впливає на світ краще, ніж танки і ракети", – зазначив М. Горбачов. Він наголосив, що Заходові не варто боятися Росії, котра переборола хаос 90-их років. На думку М. Горбачова, президент Росії Володимир Путін заслуговує деякої критики на свою адресу, зокрема за його риторику, що веде до конфронтації зі США й авторитарність. „Росія – країна, з якою Америка може співпрацювати, це – надійний партнер, який, звичайно, стоїть на сторожі своїх національних інтересів", – підкреслив М. Горбачов. Він сказав також, що завжди вірив американцям, незважаючи на те, що у схвальних висловленнях американських і західних провідників про дії президента Бориса Єльцина був деякий „цинізм", тому що саме 90-ті були названі економічним і соціяльним хаосом у Росії. *(„Кореспондент")*

НАТО пропонує Грузії повітряну контролю

ТБІЛІСІ, Грузія. — 4 жовтня, під час своєї візити до Грузії, Генеральний секретар НАТО Яап де Гооп Схефер пообіцяв, що невдовзі вона приєднається до системи контролі над повітряним простором. Грузинська влада очікує від цієї візити Генерального секретаря НАТО сиґналу про те, коли Грузія перейде на наступний і заключний етап для вступу в альянс. Однак, голова Північноатлантичного союзу наголошує, що точної дати він назвати не може, бо це питання політичне і має бути обговорене всіма членами НАТО. Водночас він повідомив, що Грузія може бути включена до системи НАТО з контролі над повітряним простором вже найближчим часом. Це дуже важливе питання для Грузії, якщо брати до уваги реґулярні заяви офіційного Тбілісі щодо порушення російськими літаками повітряного простору Грузії, а нещодавно – і бомбардуванням села Цителубані поблизу кордону з Південною Осетією. Візита Генерального секретаря НАТО відбувається під час загострення внутрішньополітичної ситуації у Грузії, а також у бунтуючих реґіонах – Південній Осетії і Абхазії. Я. де Г. Схефер наголосив, що реґіональні конфлікти мають бути вреґульовані мирним шляхом, і НАТО не хоче займати ключову позицію у вирішенні цього питання. *(ББС)*

Лікарів можуть покарати за розголошення інформації

НОРТ-БЕРҐЕН, Ню-Джерзі. — 40 працівників клініки „Palisades Medical Center" (Ню-Джерзі) підозрюються в розголошенні інформації про стан здоров'я голівудського актора Джорджа Клуні. Дж. Клуні був пацієнтом цієї лікарні 22 вересня. Детальна інформація про травми Дж. Клуні потрапила до ЗМІ впродовж декількох хвилин. Розголошення інформації про стан здоров'я пацієнтів є в США порушенням федерального законодавства. Керівництво клініки переконане в причетності когось з персоналу до витікання: не менше 20 осіб усунено від праці і не одержує платні, внутрішнє розслідування торкнулася 40 лікарів. Профспілка, що представляє медперсонал лікарні, переконана, що порушення справді було проведено, але ціна за нього занадто висока. Сам Дж. Клуні ввечері 9 жовтня поширив заяву, у якій попросив не усувати лікарів з праці. Під час аварії 22 вересня 46-річний актор зламав ребро й отримав синці. У його супутниці – перелом ступні. Дж. Клуні та його знайома їхали на мотоциклі, на який наскочив автомобіль. *(„Кореспондент")*

У Туреччині загинуло 15 урядових вояків

ВАШІНҐТОН. — Кабінет міністрів Туреччини розглядає можливі заходи у відповідь на напади курдських повстанців, внаслідок яких 7 жовтня в південно-східній частині країни загинуло 15 урядових вояків. Прем'єр-міністер Туреччини Рецеп Таїр Ердоґан заявив того ж дня, що його уряд продовжуватиме боротьбу з курдськими повстанцями „іншим способом". Він не пояснив, що мав на увазі. Представники турецької влади повідомили, що повстанці з угруповання „Партія праці Курдистану" здійснили напад з засідки біля кордону з Іраком і вбили 13 вояків. Турецькі війська у відповідь обстріляли прикордонні райони артилерійським вогнем, щоб перешкодити повстанцям повернутися до своїх баз в північній частині Іраку. *(„Голос Америки")*

Почалася візова льотерія DV-2009

Льотерію у рамках схваленої Конґресом США програми диверсифікаційних іміґраційних віз проводить Державний департамент. Між мешканцями країн з низьким рівнем іміґрації до США щороку розіграється 55 тис. віз, які дають право на постійне проживання у США.

Програма дає можливість отримати іміґраційну візу США особам, які відповідають простим, але жорстким критеріям. Виграшні заяви вибирає комп’ютер випадковим чином за принципом льотереї. Проте самі візи розподіляються між шістьма географічними зонами таким чином, що більша їх кількість припадає на реґіони з нижчим рівнем іміґрації до США. Візи не розподіляються серед країн, з яких до США на постійне проживання за останні п’ять років виїхало понад 50 тис. осіб. Жодна з країн, громадяни, яких допускаються до участи у розіграші, не може претендувати більше, ніж на 7 відс. загальної щорічної кількости диверсифікаційних віз. У льотереї ДВ-2009 не братимуть участи вихідці з Росії і Польщі.

Заяви на участь у ДВ-2009 потрібно подати в електронному вигляді до 2 грудня 2007 року.

Держдепартамент запровадив систему електронного реєстрування учасників розіграшу. Держдепартамент використовує спеціяльні технології та інші засоби, щоб ідентифікувати осіб, які вдаються до шахрайства з метою нелеґальної іміґрації, або тих, хто надсилає більше однієї заяви.

Заяви на участь у ДВ-2009 потрібно подати у електронному вигляді у період з 12:00 за східнім літнім часом (GMT-4) 3 жовтня 2007 року до 12:00 за східнім стандартним часом (GMT-5) до 2 грудня 2007 року.

Заявники можуть знайти електронну форму заяви на участь у лотереї на www.dvlottery.state.gov протягом реєстраційного періоду. Заяви у паперовому вигляді не прийматимуться. Ми рекомендуємо не чекати до останнього тижня реєстраційного періоду для подання заяви.

Заявник повинен бути вихідцем з однієї з країн, вихідці з яких допускаються до участи у програм. У більшості випадків такою країною є та, де він народився. Проте коли дружина чи чоловік заявника народилися у країні, вихідці з якої можуть брати участь у розіграші, то можна зазначити у відповідній графі країну, в якій народилися дружина чи чоловік – за умови, що вони отримають візи та виїдуть до США одночасно. Якщо заявник народився у країні, вихідці з якої не допускаються до участи у програмі, але жоден з батьків не народився у цій країні і постійно не проживав на момент народження заявника, то його можна вважати вихідцем з країни, де народився один з батьків, якщо ця країна допущена до участи у ДВ-2009.

Заявник повинен мати освіту або професійне приготування, які відповідають умовам програми ДВ: закінчити середню школу чи мати успішно закінчений курс 12-річної початкової та середньої освіти, або мати впродовж останніх п’яти років дворічний робочий стаж, який вимагає не менше двох років професійно-технічної підготовки.

Всі заяви претендента будуть відхилені, якщо від його імені буде отримано більше однієї заяви, незалежно від того, хто їх надішле. Можна подати заяву самому або через довірену особу.

Якщо заява зареєстрована правильно, на дисплеї з’явиться підтвердження, яке міститиме ім’я, дату народження, країну походження та штамп з датою. До заяви потрібно додати нещодавно зроблені фотокартки: претендента та його/її дружини/чоловіка, а також кожного з їх дітей віком до 21 року, включаючи рідних, всиновлених у встановленому законом порядку, та пасинків і пасербиць (окрім тих, які вже є громадянами США або мають право на постійне проживання у Сполучених Штатах), навіть якщо діти живуть окремо від претендента і не збираються іміґрувати до США за диверсифікаційними візами. Фотокартки подаються в електронному вигляді разом із електронною реєстраційною формою. Групові або сімейні фотокартки не прийматимуться, кожен член сім’ї повинен бути зфотографований окремо.

Заява буде відхилена, якщо буде визначено, що прикріплені до неї фотокартки зроблені давно, або над ними проводились маніпуляції (зміни).

Претенденти, заяви яких виявляться виграшними, будуть повідомлені про це поштою у період з травня по липень 2008 року та отримають додаткові інструкції включаючи інформацію про розміри витрат, пов’язаних з оформленням іміґраційних документів.

Надання віз відібраним претендентам та членам їх родин, яким може бути дозволено іміґрувати до США, закінчиться опівночі 30 вересня 2008 року. З цього часу за жодних обставин не будуть видаватися диверсифікаційні візи і не буде проводитися зміна статусу, а члени сім’ї претендента не зможуть отримати диверсифікаційні візи, щоб приєднатися до нього у США.

Для того, щоб взяти участь у щорічній ДВ-програмі, не потрібно нічого платити. Уряд США не співпрацює з жодними консультантами чи приватними фірмами у проведенні ДВ-програми. Будь-які посередники чи інші особи, які пропонують свою допомогу у підготуванні справи для участи у ДВ-програмі, чинять це без згоди та дозволу на це уряду США.

Використання будь-яких посередників або сторонньої допомоги для участи у ДВ-програмі є справою самого претендента. Правильно та кваліфіковано заповнена форма, надіслана в електронному вигляді самим претендентом, має такі самі шанси бути відібраною комп’ютером Консульського центру Кентакі, як і форма, заповнена для претендента посередником за певну оплату та надіслана в електронному вигляді. Кожна форма, отримана протягом реєстраційного періоду, матиме рівноцінний шанс бути відібраною з-поміж інших форм даного реґіону випадковим чином.

За усіма роз’ясненнями щодо льотерії радимо звернутися на сторінку інтернету www.dvlottery.state.gov.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА

Деконструктивізм і постмодернізм у „столітті переоцінки вартостей“

Іван Головінський

Двадцяте століття було складним і тяжким. Нечувані в історії трагічні події – дві світові війни, Голодомор-геноцид і Голокост викликали серед деяких філософів сумніви відносно доцільности нашого буття. З філософсько-психологічної перспективи XX ст. можна назвати століттям переоцінки вартостей. Деякі філософи і письменники, як, наприклад, Жан-Поль Сартр (1903-1980), Мішел Фуко (1926-1984), Жак Дерріда (1930-2006), Аннік де Сузнель (1925-), та інші ставили під сумнів традиційні вартості і раціональні методи думання та сприяли виникненню нових методів дискурсу, у висліді чого виник деконструктивізм і постмодернізм. В основному деконструктивізм як філософський напрямок виник як реакція проти так званого логічного позитивізму. В свою чергу, позитивізм як філософський напрямок опрацював з початком XIX ст. французький філософ Комте (1798-1857). Позитивісти стверджували, що для осягнення об’єктивного знання треба застосовувати наукові досліди-експерименти і емпіричні засоби.

Питання деконструктивізму – це, в першу чергу, аналіза мови як засобу абстрактно-символічного порозуміння. Можна сміливо говорити, що мова у своїй розмовній і писемній формах протягом століть історії людства виконувала ключову функцію у розвитку всіх аспектів культури. Починаючи від XIX ст., можемо також завважити, що мова стала не тільки засобом спілкування і попрозуміння поміж людьми, але також і засобом політичної боротьби.

Питанням генези мови займалися в минулому такі науковці, як Гердер, Потебня, Виґоцький, а пізніше – Хомський, Лененберґ та Шевельов-Шерех. Кожне поняття має об’єктивний і суб’єктивний підтекст. Поняття можна поділити відносно об’єктивности на дві групи. До першої групи можна зарахувати поняття, які є самозрозумілими і легко перекладаються з одної мови на іншу. Вони описують конкретні предмети або фізико-математичні співвідношення. До другої групи можна зарахувати поняття, котрі окреслюють співвідношення поміж людьми. Протягом минулого століття наука про мову так поширилася, що виникли чотири окремі наукові ділянки, котрі займаються дослідженнями мови: лінґвістика, психо-лінґвістика, семіотика і семантика. Семантика як наука розвинулася наприкінці 1930-их і в 1940-их роках. Семантика звертає нашу увагу на факт, що людина живе рівночасно у двох світах – у світі реальних об’єктивних речей і в світі символів. Суть розуміння слів залежить не тільки від назви, але також від історичного і культурного контексту, в якому згадане слово закріпилося. Наприклад, такі слова, як „єзуїт“, „націоналіст“ чи „чекіст“, будуть викликувати підсвідомі асоціяції в залежності від того, в якому історичному чи суспільному середовищі дана людина виростала. До речі, слова-символи закріплюються в нашій пам’яті за допомогою психологічної асоціяції.

Деконструктивізм – це філософський напрямок, що ставить за завдання аналізу мовних понять. Засновником деконструктивізму був французький філософ Дерріда. Він висловлював погляд, що дійсність – це метафізична ілюзія, котра не існує окремо від понять, що її опишуть.

Деконструктивісти обстоюють погляд, що в житті немає нічого певного, реального. Дерріда поставив собі за завдання перебудувати значення філософії буття. За своєю суттю деконструктивізм був запереченням структуралізму, котрий наголошував, що в житті панує доцільність, себто структура. Іншими словами, можна сказати, що деконструктивізм випливає з песимістичного погляду на життя.

Промотором постмодернізму як філософського напрямку і літературного жанру був французький філософ і письменник Сартр. Він був ученим німецького філософа Едмонта Гуссерля, котрий розвивав погляди екзистенціялізму. Основним твором Сартра була праця „Буття і ніщо“, котра віддзеркалює глибокий песимізм автора.

Жанр деконструктивізму і постмодернізму часто створює враження браку логіки, котра часом межує з блюзнірством. Прикладом такого жанру може послужити праця де Сузналь „Символіка людського тіла“. Як звернув увагу професор Антуан Аржаковський, твір де Сузналь – це мітологічний і історіософський дискурс, в якому авторка застосовує Біблійну мітологію, логіку Каббали і фройдівську психоаналізу. Часто в книзі зустрічаємо таку плутанину понять, як, наприклад, на сторінці 295-ій: „...Христос віддає Отцеві свою жону. На свято червоної пасхи, Церква славить Святого Духа, що приходить від Отця і, пролившись, запліднює жону...“. Мабуть, коментарі тут зайві.

Критичні завваги про постмодернізм висловили відомі науковці – Володимир Роменець (2003), Тамара Гундорова (1993), Марко Павлишин (1992),

(Закінчення на стор. 11)

Про автора:
Іван Головінський – професор Ратґерського університету. Спеціяліст у галузі педагогічної психології. Автор багатьох наукових статтей в професійних журналах та наукових збірниках, автор, співавтор або редактор шести книжок, присвячених освітньо-педагогічній тематиці. Його підручник „Педагогічна психологія“, який вже двічі перевидавався українською мовою, є одним з найпопулярніших підручників для Вищої школи в Україні.

Вперед, Україно, тільки вперед!

Хоч це й нелегко. Передусім нелегко з тієї причини, що ті сили в українській політиці, котрі визначають напрям руху держави і суспільства, ніяк не можуть домовитися щодо того, що таке – вперед, а що – назад. Вже скільки було від 1991 року виборів, чергових і позачергових, а запитання це продовжує тяжіти над Україною. Не дали остаточної відповіді й вибори 30 вересня, однак, на нашу думку, істотним чином наблизили до неї. І зовсім не журімося 34 відсотками Партії Реґіонів: у цьому випадку стабільність самої цифри не засвідчує, що програма Віктора Януковича має свідому і послідовну підтримку у східних областях України. Яка там програма і яка там підтримка! Донбас – глибоко нещасний, за царського і радянського режимів денаціоналізований і деморалізований край, і цей тяжкий подвійний спадок ще довго даватиметься взнаки – аж поки олігархи не відійдуть від влади і в Києві переможе людська порядність, честь і відданість українській ідеї. В. Янукович – це „назад" і там він врешті-решт залишиться.

Рух вперед – до рівня розвинутих країн – представляють національно-демократичні сили на чолі... Ну, ще не знати, хто їх очолить, претендентів більше, ніж треба, і це слабке місце в українській, та й у кожній іншій, демократії. Але головне: разом вони, Бльок Юлії Тимошенко і „Наша Україна – Народна самооборона", дістали стільки голосів, що можуть утворити парляментську більшість. Швидше за все, до неї прихилиться і Бльок Володимира Литвина – з його політичним досвідом і нюхом він ледве чи поставить на Реґіони, яких, як і комуняків, чекає неминуче банкрутство.

Втім, якщо припустити, що „реґіонали" чогось навчилися від життя і здатні показати себе не горлохватською, а конструктивною, розумною опозицією, то було б цілком незле, бо це і владу робило б сильнішою. Бо на те й щука в річці, щоб карась не дрімав.

На жаль, здоровій державній політиці, яка, здається, може і повинна бути зрозумілою для всього суспільства, ясною, як Божий день, шкодить невидиме для наших очей і в сутності своїй дуже деструктивне зіштовхування загальноукраїнських і особистих інтересів. Може, й добре, що ми, як правило, цієї реальности не бачимо, бо не кожні очі і не кожні нерви її витримали б, однак, вона є постійним чинником як розв'язання суспільних проблем, так і їхнього виникнення. Зайвий раз переконаємося у цьому, коли от-от вихрем закрутиться питання парляментської коаліції. Що в ній мирно й відповідально зійдуться всі п'ять сил, – це ілюзія. Партія Реґіонів і БЮТ – непримиренні антаґоністи, принаймні за теперішніх політичних обставин. Це те, що можна зрозуміти. Тяжче зрозуміти інтенції Президента Віктора Ющенка. І не тому, що він закликає до переговорів про коаліцію всіх без винятку. Це нормально. Але було б дуже ненормально, якби підтвердилися неприємні здогади, що В. Ющенко шукає леґального способу знову зв'язати Ю. Тимошенко крила. В коаліції з Реґіонами від її крил мало що зосталося б. Але головне – вона фатально втратила б в очах виборців, адже вони вірять їй, як у грудні 2004 року вірили В. Ющенкові.

Отож ситуація все ще драматична. Туго й болісно переплітається те, що ми бачимо, з тим, чого ми не бачимо. Аж хочеться крикнути: люди добрі, та ж працюйте гуртом в ім'я України! І так би добре було, якби на цей раз Президент всіма силами сприяв прем'єр-міністрові – припускаємо, що саме так буде – Ю. Тимошенко і її урядові у здійсненні передвиборної програми БЮТ – в потужному проривові України в щасливіше майбутнє, якого наш народ давно заслуговує. Адже тільки в цей спосіб В. Ющенко може повернути власний авторитет і популярність в суспільстві, розбудженому Помаранчевою революцією. Найменший крок „нашоукраїнців" у бік „реґіоналів" – й колишня популярність Президента розтане, як вранішній туман. А президентські вибори – не за горами...

ЖОВТЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Нагорода йому – народна пісня

До наших найвідоміших історичних пісень належить „Пісня про Устима Кармалюка". Ще донедавна її можна було почути в селах, коли теплі літні вечори скликали на вулицю співочих хлопців і дівчат.

За Сибіром сонце сходить,
Хлопці, не зівайте,
Ви на мене, Кармалюка,
Всю надію майте!

Хтось з поетів зажурено зауважив, що дуже багато українських пісень починаються на „Ой", але це й не дивно, і річ тут не тільки у густих тернах, крізь які пролягав шлях України, а ще й у самій душі нашого народу – ніжній, ліричній, схильній до гибокої задуми і, як це кажуть навіть з певним осудом, – сентиментальній. Звідси те спонтанно виспівуване з українських грудей „Ой".

Тим часом в нашому фолкльорі завжди присутні й інші мотиви – бадьорі, веселі, героїчні, й вони свідчать не про похилену в журбі голову, а про величезну життєву енерґію, волелюбність, нескореність, готовність вмерти за правду і справедливість.

10 жовтня 1835 року царська влада, вдавшись до підступів, вислідила і вбила ватажка поневолених селян, українського народного героя Устима Кармалюка. Протягом 23 років він жорстоко мстився тим панам, котрі своїх кріпаків не мали за людей, під Устимовою рукою хоробро билися майже 20 тис. подолян. Народні пісні про Кармалюка доносять до нас чисто український характер цієї боротьби: повстанці відбирали від панів і віддавали бідним.

Народився сміливець у березні 1787 року в кріпацькій сім'ї, що належала панові Пигловському. Змалку ріс Устим беручким до всякої праці, добрим, одначе, як на ті часи, занадто чесним і відвертим.

Пан Пигловський вирішив у найлегший спосіб приборкати юнака: віддав його до війська, в уланський полк, розквартирований в Кам'янці-Подільському. Дуже скоро Устим, разом з товаришем Данилом Хроном, втік з казарми, та обох їх спіймали, дали по 500 ударів по голих спинах батогом і під вартою вислали у Крим, у спеціяльний батальйон для порушників. З півдороги Устим знову втік, вже з наміром зібрати довкола себе знедолену селянську бідноту Поділля. До нього охоче приєднувалися інші втікачі з війська і найбідніша верства зі шляхти. Запалали панські маєтки, невдовзі про Кармалюка заговорила вся Україна.

В 1817 році владі знову вдалося схопити ватажка непокірних кріпаків, засудили на смерть, відтак вирок замінили на 25 ударів батогом і 10 років сибірської каторги. Нова втеча, повернення на Поділля, нові і ще більші повстанські загони, ще більша відомість і слава.

Внаслідок масової облави – наступний арешт, закованого в кайдани, його ведуть в Літинську тюрму, люди виходять на дорогу, плачуть за ним, а У. Кармелюк жартує, обіцяє повернутися. Втікає з Кам'янець-Подільської фортеці, та дістає поранення в ногу. Декілька осінніх місяців його тримають в одиночній камері, прикованим до кам'яного стовпа, взимку, в лютий мороз, виводять на базарну площу, тортурують сто одним ударом батогом і таврують розпеченим залізом. Далі – дворічний кайданний етап на вічну каторгу у Сибір...

А влітку 1826 року У. Кармалюк – знов на рідному Поділлі, знову на чолі повстанців. І так ставалося ще декілька разів, аж поки царська влада, добре вишколена на підступах, не підіслала до У. Кармалюк хитру жінку-шпигунку й та видала народного героя вбивцям. Цар Микола і щедро нагородив їх.

Однак, у далекій перспективі, з незровнянно більшою нагородою залишився Устим Кармалюк: український народ складав про нього пісні – мужні, волелюбні, бойові.

П. Ч.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

„Там родилась-виростала козацькая воля“...

Як писала Ліна Костенко, кожний українець звертається у хвилини поважних рішень до найвищого нашого національного авторитету – Тараса Шевченка: „Кобзарю, знов до тебе я приходжу, бо ти для мене совість і закон“... Так було крізь усі незгоди минулих століть і, мабуть, і буде й до віку.

Попри всю ширину й многогранність українства, його ідейних настанов та історичної долі, яку розкрив нам Великий Кобзар, варто згадати одну лише особливу важливу сторінку – козаччину, яка поставила своїм завданням не лише освоювати непокірний степ, але й здійснювати найвищі людські ідеали: верховенство Божого й людського права.

Кобзареве оживляюче слово й змусило заговорити прабатьківські мовчазні могили по всій Україні. Не диво, що у XX ст., в час Визвольних змагань, нові борці за національну свободу перебрали собі козацькі традиції, починаючи від назви „Січ“, від усього військового назовництва, козацьких пісень та символу червоної калини, аж до невмирущого знаку, українського патріотизму – шапки-мазепинки.

В часі нового відродження, у перші, многонадійні роки нашої сучасної Державности, козацькій традиції суджено було теж відіграти належну ролю. Так і сталося: розпочався бурхливий рух українського козацтва на прадавніх, незмінних ідейних основах, став поширюватися масово на історичних козацьких землях, довкруги славної Хортиці. Рух цей притягав своїм розмахом та барвистістю традицій сучасну, ідейно збентежену молодь. І вибір Вячеслава Чорновола першим гетьманом став символічним.

Хижа рука „п'ятої колони“, одвічного ворога, ввійшла хитрощами у козацькі ряди та постаралася, щоб козацький рух розбився на дрібні гуртки з дуже різними ідейними напрямами, подекуди навіть виразно антидержавними, проросійськими. Діялося таке, переважно, на сході та півдні України, з найсильнішою й найнебезпечнішою опорою чорносотенства – в Криму. Деякі з таких „козацьких“ угруповань на Донеччині навіть нагородили гетьманською булавою Віктора Януковича! Яким небезпечним для себе вважають „старші брати“ наш козацький рух, можна легко пізнати по тому, що коли делеґація провідників козацтва з придніпровських козацьких земель їхала у 2005 році до Києва на інавґурацію Президента Віктора Ющенка, сталася з їх автом „дорожня пригода“ – на диво подібна до вбивства В. Чорновола... Із чотирьох остався один живий, і то „ламаний-переламаний“ генерал-осавул Валерій Марущак.

Сучасні козаки відзначають річниці історичних козацьких перемог, влаштовують спортові ігри, особливу увагу присвячують школам, де ширять серед молоді замилування й пошану до рідної мови, українську, національну й державотворчу ідею, оцю козацьку ідею, таку закорінену в нас ще з часів найславнішої частини нашої історії – козаччини...

Козаки сучасної України потребують нашої фінансової і моральної підтримки у своєму, справді праведному й великому ділі – відродженні справжніх, здорових козацьких традицій – наперекір усім ворожим задумам. Її можна висилати на адресу Валерія Марущака: вул. Перемоги, 12, м. Нова Одеса, Миколаївська обл., 56600 Ukraine.

Леся Храплива-Щур,
Лондон, Канада

Мій голос – проти

Коли читаєш „Свободу“, то можна помітити, що симпатії газети явно на стороні Юлії Тимошенко і розходяться з думкою 80 відс. українців. Написано: „Тимошенко говорила довго, але слухати її було цікаво“. А українське прислів'я каже: „Порожня бочка гулко дзвенить“. „З вишуканим смаком одягнена Тимошенко“, пише газета. Так, Ю. Тимошенко сказала, що багато українців продадуть національну ідею за „мілянські шопінґи“. Але їй довелося б довго пояснювати, що таке „мілянські шопінґи“ моїй родичці, яка працює на Снятинській птахофабриці, одержує 500 грн. на місяць, має троє дітей, а чоловік не працює через хворобу. Втім, їй видніше...

Коли я приїхала в Україну минулого року і купила газету „Високий Замок“, то виявилося, що найбільшою новиною у Львові є те, яка маленька ніжка у Ю. Тимошенко, де вона шиє сукні... Львівські газетярі забули написати, що у лікарнях ті пацієнти, які дають хабарі, виживають, а ті, які не дають, помирають. Коли я в Чикаґо запитала у Андрія Шкіля, чому Ю. Тимошенко не декларує свої гроші, він мені сказав дуже доступно і ясно: „Хоче, то декларує, а не хоче – то не декларує“.

Газета „Дзеркало тижня“ підносила Ю. Тимошенко до небес: „Газова принцеса – тільки вона може стати президентом!“. І ніхто з українців не задумався, чому у „газової принцеси“ тільки 900 грн. в банку і тільки двокімнатна квартира у Дніпропетровську. У неї була друга за величиною фірма у колишньому Радянському Союзі, а потім прийшли „якісь злодії“ і гроші десь поділися, зникли. І все.

Марія Вишневська,
Чикаґо

Скажи мені, хто твій приятель, і я скажу, хто ти!

Цю народну мудрість знають в багатьох країнах, але політики на це не зважають, або думають, що люди не приглядаються до їхніх друзів. Шкода, оскільки люди вже більше звертають увагу не тільки на політика, але й на його оточення, на його близьких друзів і співпрацівників. Мене дуже вразило звернення прем'єр-міністра Віктора Януковича до Бога у його привітанні до громадян України з нагоди Дня Незалежности: „Нехай Господь хранить Україну. В єдності – сила народу. Боже, нам єдність подай“. Певно, що голова уряду цим висловив бажання більшости громадян України, але забув про свою партію, від імені якої „права рука“ прем'єра Борис Колесников відразу після святкувань „оголосив“ війну єдності. В. Янукович не такий наївний, щоб повірити, що коли він, як вірний християнин, звернеться до Господа, то той негайно задовольнить його бажання, а партія буде займатися передвиборною аґітацією. Це може Всевишньому не сподобатись, коли голова партії просить його про єдність, а заступник пробує її розвалити – хоч би мовно!

Не віриться, що Б. Колесников без дозволу шефа пішов на такий крок, а якщо голова знав про це, то для чого було турбувати Бога нещирим проханням? В Україні нема мовної проблеми, оскільки люди на базарах розмовляють мовами, якими краще володіють, газети та журнали виходять переважно російською мовою, телебачення та радіо ведуть свої програми переважно російською, книжковий ринок на 87 відс. становить російськомовна продукція, міністрам та іншим державним службовцям дозволено обходитися без державної мови. Тому постає питання – до чого тут референдум? А щодо НАТО – пригадуєте передвибочу істерику об'єднаних соціял-демократів? Отож щоб така доля не випала і „реґіоналам“. Стратеги ПР можуть прорахуватися, оскільки Нестор Шуфрич вже „допоміг“ у виборах Вікторові Медведчукові, то слід до його порад ставитись обережніше. Кожен думаючий запитує себе: чому порушувати тему, яка до виборів не має відношення?! Тут відповідь дав публіцист Олег Медведєв: „Оскаженілі ціни пожирають реклямний міт Партії Реґіонів про успішний уряд Януковича" („Українська правда, 5 вересня)). Отака проста стратегія – відвернути увагу громадян України від „добробуту“, який обіцяли запровадити вже від учора, обіцяли, а тепер знов обіцяють. 16-ий президент США Абрагам Лінкольн ще в половині XIX ст. казав, що деяких людей можна обдурювати завжди, деякий час можна дурити всіх людей, але постійно всіх людей обдурювати не вдасться!

Господь нам допоможе, якщо й ми самі того бажаємо, але просити Бога про одне, а робити інше проти прохання – це не тільки не морально, але й гріх. Не слід дивитися на людей як на масу, яка потрібна на виборах, але дивитись на них як на співгромадян, яким депутат мав би служити. Тому доречно пригадати й інші слова А. Лінкольна: „Я сильно вірю в народ. Коли йому дати правду, то можна бути певним, що він впорається з будь-якою національною кризою. Головне – треба йому дати правдиві факти!“. А факти зростання цін на щоденний хліб не приховаєш дискусією про другу мову чи НАТО. Павло Тичина сказав би: „Не той тепер Миргород, Хорол річка не та!“.

Йосиф Сірка,
Торонто

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Звітує заступник президента УНСоюзу Зенон Голубець від Комітету видань.

Сходини Комітету братської діяльности.

Відбулися...

(Закінчення зі стор. 1)

на можливостях розбудови УНС за умови прийняття до праці професійних аґентів забезпечення, оскільки саме продаж забезпеченевих та пенсійних поліс фінансово підтримує Союзівку, обидві газети та дозволяє пропонувати інші братські пільги. Вона також звернула увагу на розширення та удосконалення сторінки УНС в Інтернеті, котра тепер включає Центр інформаційних матеріялів для секретарів Відділів та професійних аґентів.

Х Козак повідомила членів Головного уряду, що УНС не має кандидатів на позицію голів округ – Алентавну, Па., Балтимору, Монреалю, Філядельфії, Сиракюз, Н.Й., Торонто і Вініпеґу.

Касир Р. Лісович звітувала, що фінансові справи УНС значно поліпшилися в 2007 році в порівнянні з попереднім роком. Вона також підкреслила, що УНС 85 відс. продажів своїх забезпеченевих поліс здійснює у трьох штатах: Пенсильванії, Ню-Джерзі та Ню-Йорку. З цього можна зробити висновок, що УНС має великі можливості в інших штатах країни.

Р. Лісович відзначила дуже цінний вклад праці понад 60 добровольців і працівників Союзівки, котрі не пожаліли свого часу, щоб перший Український фестиваль Центру спадщини на Союзівці відбувся успішно. Вона похвалила Нестора Паславського, керівника Союзівки, за прекрасне технічне зебезпечення всіх потреб фестивалю. Пізніше вона звітувала докладніше про пляни розбудови Центру спадщини на Союзівці, включно з пропозицією закласти кооперативну громаду.

Вранці у суботу, 15 вересня, всі звіти членів Головного уряду були прийняті одноголосно. Відтак звітувала Контрольна комісія, її голова С. Тисяк підкреслив, що члени Контрольної комісії не мають жодних застережень стосовно діяльности УНС: „Великою зміною в діяльності є значне пожвавлення зв'язків з екзекутивою стосовно виконання стратегічного пляну УНС".

Також звітував Н. Паславський, управитель Союзівки, котрий охарактеризував літній сезон 2007 року як дуже успішний. Сезон почався з кінця тижня, на який припадав День пам'яті, Союзівка була заповнена гістьми з нагоди проведення Конвенції Українського Лікарського Товариства Північної Америки.

Успіх продовжувався також завдяки двом пластовим таборам „Пташат", тенісового табору, і в обидвох випадках була значна кількість учасників. Так само табір танців та майстерні Роми Прийми-Богачевської мали подвійну, як досі, кількість учасників. А керівники спортового табору „Чорноморської Січі" були змушені обмежувати кандидатів – з уваги на велику кількість зголошень.

Одначе найбільшим успіхом, на думку Н. Паславського, був перший річний Фестиваль українських фільмів і культури, котрий тривав упродовж п'яти днів у липні. Він підкреслив, як особливе досягнення літнього сезону 2007 року, кількість учасників Фестивалю та інших заходів на Союзівці, організованих для молодшої ґенерації.

У першому дні нарад Головного уряду УНС екзекутивні урядовці, члени Контрольної комісії та радні зголосилися до праці в наступних комітетах: Фінансовому, Братському, Організаційному, Канадському, Союзівки та Видавничому. Свої зібрання поодинокі комітети провели в п'ятницю та суботу, а пізніше доповідали про свої пропозиції на загальних нарадах Головного уряду УНС.

Першою звітувала Р. Лісович від Фінансового комітету, пропонуючи бюджет на 2008 рік. Серед пропозицій: підвищення суми на стипендії від УНС до 25 тис. дол., 100 тис. дол. на пропаґування та продаж товарів УНС, газет „Свобода" і „Український Тижневик", як і Союзівки.

Від Братського комітету звітувала радна Ґ. Горбата, представляючи кілька пропозицій, спрямованих на виднішу присутність УНС в українській громаді, збільшення членства, посилення передплат „Свободи" та „Українського Тижневика", як і урізноманітнення подій на Союзівці.

Заступник президента УНС З. Голубець звітував від Комітету видань, який пильно розглянув три питання: дуже слабке поштове постачання газет УНС, розповсюдження „Свободи" та „Українського Тижневика" і підготування обидвох газет до розміщення в Інтернеті.

Організаційний комітет, згідно зі звітом радної М. Лев, запропонував ряд дій для підвищення ефективности секретарів Відділів, розширення мережі УНС в Інтернеті, активнішої присутности УНС на Союзівці – зокрема виділення окремого приміщення та вдосконалення оголошень про УНС.

Вона також звітувала за Комітет Союзівки та запропонувала, щоб збір фондів для оселі посилити через Фонд Спадщини на Союзівці, та щоб доходи з продажу різдвяних карток УНС і календарів Союзівки були спрямовані до згаданої фундації. За Комітет Канади звітував С. Тисяк, зазначивши, що найперше члени переглянули плян дій, прийнятий на нарадах Головного уряду минулого року, та вирішили, що він залишається актуальним, і порекомендували створення мережі незалежних забезпеченевих аґентів, активізування секретарів Відділів УНС, щомісячне звітування про діяльність в Канаді та повідомлення про окремі події, де участь УНС була б бажаною.

На кінець член Контрольного комітету В. Шеремета представив учасникам нарад Головного уряду УНС свою окрему пропозицію, в який спосіб товари УНС можуть бути використані у плянуванні та заощадженні на освіту дітей. Д-р В. Шеремета підкреслив, що теперішні та майбутні члени УНС можуть скористати з такої презентації.

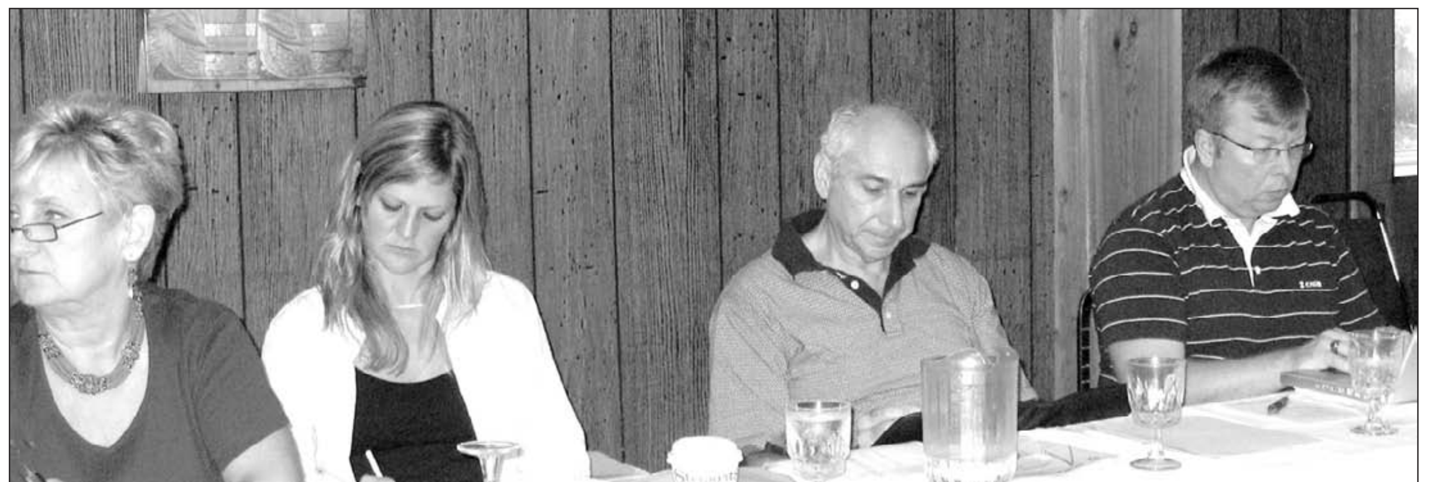
Після короткої дискусії з приводу різних справ наради Головного уряду УНС закрито в неділю, в обідню пору, традиційним відспіванням національного гимну.

Також і відкриття нарад Головного уряду УНС було започатковане короткою церемонією вшанування пам'яті Тараса Шевченка, який є патроном УНС, і відспіванням гимнів США, Канади, України, як і Шевченкового „Заповіту".

Жінки-члени Головного уряду УНС також поклали квіти до пам'ятника о. Григорія Грушки, засновника УНС.

Перед відкриттям нарад Головного уряду УНС моливу провів заступник президента З. Голубець, після молитви однохвилинною мовчанкою було вшановано пам'ять активістів УНС, які відійшли у вічність в період від останніх нарад Головного уряду УНС 2006 року – колишнього Головного радного Андрія Кейбіди, що був секретарем 322-го Відділу, і Ольгу Бережан, секретаря 144-го Відділу УНС.

Переклад Х. В-Ф.

Зліва: радні Ґлорія Горбата і Мая Лев, контролери Славко Тисяк і Василь Шеремета на нарадах.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

На виборчих дільницях Америки

На виборчій дільниці ч. 93 в Ню-Йорку.
Фото: Юрій Ференцевич

КЕНТ, Вашінґтон

Найвіддаленіша і найменша кількісно закордонна виборча дільниця з виборів до Верховної Ради України працювала у місті Кенті, Вашінґтон, що поблизу Сієтла. Зусиллями Генерального консульства України у Сан-Франциско та громадськости, Українсько-американського клюбу у штаті Вашінґтон та Українського громадського центру, національно свідомих українців, зокрема Світлани Окромешко та подружжя Драгомирецьких, її, єдину за межами представницьких органів України, було відкрито ще під час минулих виборів до Верховної Ради. Взагалі до виборів громаду закликала Віра Мінчер-Грабовецька ще напередодні Помаранчевої революції, коли люди їхали до Сан-Франциско за півтори тисячі кілометрів.

У 2004 році дехто говорив, що, мовляв, досить тільки молитися за кращу долю України. А під час цих виборів у церквах писалися заяви про внесення до списків виборців. Хіба це не проґрес?

За основу списків взято громаду міста Кент. Всі інші змушені були писати заяви протягом від 18-24 вересня. Це дуже короткий термін, щоб організувати людей. Комісії в час виборів довелося вислухати чимало нарікань від виборців, які попередньо не були поінформовані про цю процедуру, тобто до списків виборців їх внесено не було.

В комісії працює 15 осіб, серед них дві жінки – Софія Мацюк та Галина Селюк. Прослуховую взяті інтерв'ю і зачудовуюся ними.

Олександер Лис, будівельник: „Ми вирішуємо сьогодні – буде Україна демократичною чи ні. І може, прийде такий час, що ми будемо повертатися на нашу рідну землю, будувати її і жити у щасливій Україні".

Анатолій Селецький, власник фірми: „Після ранкового служіння у церкві сказали, що перемагає Партія Реґіонів. Це мене дуже засмутило. Невже все повернеться назад? Але вдома, коли подивилися інформацію у комп'ютері, то зрозумів, що Бог змилосердився над нашим народом, над нашою Україною".

Олег Пинда, директор Українського громадського центру, незалежний спостерігач від УККА: „Радий, що маємо свою виборчу дільницю, народ приходить, голосує. Це приємно, що маємо де здійснити своє громадське волевиявлення. Надіюся на краще, як і всі люди, що правда переможе. Дуже задоволений роботою виборчої комісії. Не бачу жодних порушень у ході виборів". Андрій та Ірина Пилипці сказали, що вірять: Україна буде демократичною.

Володимир П'ятоха, голова виборчої комісії: „Дільниця відкрита, і це заслуга Генерального консула Миколи Точицького. Які недоліки? Заяви і списки. Я прошу вибачення у всіх виборців, які не змогли проголосувати. Комісія є тільки виконавчим, а не законодавчим органом. Ми мусимо діяти згідно з законом. Щира дяка усім, хто голосував".

Ігор Криштофович, член виборчої комісії, віце- президент клюбу російської культури, керівник самодіяльного театру „Центр", поет-пародист, доктор технічних наук Академії Наук України, спеціяліст з високовольтної техніки, сказав, що дуже цікаво йому було працювати і відкривати для себе українську громаду.

Леся Прокіпчук

З Філядельфії прибули на виборчу дільницю в Ню-Йорку Патріярх УГКЦ Любомир Гузар і Єпископ-помічник Богдан Дзюрах (праворуч).

Виборці перед дільницею в Ню-Йорку.

НЮ-ЙОРК

Про підсумки виборів до Верховної Ради на закордонній виборчій дільниці ч. 93, що містилася в Генеральному консульстві України в Ню-Йорку розповів редакторові „Свободи" Левкові Хмельковському консул Андрій Олефіров.

– Як проголосували громадяни України в Ню-Йорку?

– До виборчих скринок 30 вересня прийшли 949 виборців. 485 з них віддали голоси за бльок „Наша Україна – Народна самооборона", 340 – за БЮТ, 48 – за Партію Реґіонов, решта – за Бльок Володимира Литвина і комуністів. Спостерігачі не занотували жодних порушень закону про вибори. Серед них був також спостерігач від Партії Реґіонів, котрий не прогавив би якогось відхилення, коли б воно сталося.

– Не всі виборці отримали запрошення на виборчу дільницю, дехто не знайшов свого прізвища у списках. Як це пояснити?

– Запрошення були вислані усім зареєстрованим виборцям, але ряд з них пошта повернула на дільницю. Вочевидь, причину цього треба шукати у поштовій службі. Порядок складання списків виборів був оголошений у пресі, але дехто гадав, що такі списки у виборчій комісії є незмінними і не подбав про введення у них свого прізвища. Водночас треба визнати, що порядок реєстрації виборців є досить складним для закордонних українців, які проживають далеко від виборчої дільниці, і його варто спростити. Зокрема на це спрямоване й впровадження електронної реєстрації громадян України в консульствах.

Подружжя Василь та Ірина Стасюри з Тернополя з дочками Надією і Софією голосували в Ню-Йорку.

Святкування в США Дня Незалежности України

БАФАЛО, Ню-Йорк

Цьогорічний традиційний Український американський день у неділю, 26 серпня, почався молитвою в Українській католицькій церкві св. Миколая, також в інших українських католицьких церквах Бафалівського деканату, в Українській православній церкві Пресвятої Трійці в Чіктовазі, Ню-Йорк. Під час Служби Божої о. декан Мар'ян Процик виголосив зворушливу проповідь про 16-ту річницю Незалежности України.

Друга частина святкування відбулася на площі Українського дому „Дніпро". Спільний Молебень відправили оо. декан М. Процик, Микола Слокотович, Андрій Касіян і Роман Балко, співав хор під керівництвом дяка церкви св. Миколая Дозі Пришляк. Програму вели Акація Блімеґа – учителька слов'янських мов в університеті, та Юрій Дармограй.

Голова відділу УККА д-р Андрій Дякун відкрив свято, привітав присутніх, виголосив коротку доповідь, пригадав життя української бафалівської громади. Святкове слово зачитала Наталія Савків, учителька „Рідної школи" в Бафало. Були представлені гості – члени Конґресу, державні чиновники. Реферат англійською мовою про 16-ту річницю Незалежности України прочитав Стефан Мороз.

У мистецькій частині програми вірш „Молитва" Григорія Бостонського деклямував Остап Ткаліч. Пісні співали брат і сестра Анна Ткаліч і Теодор Сеньків, Віктор Бандрівський, молодий сумівець прочитав віршик, Петро Ващик, бандуристи Валентина Гнат і її доня Ксеня Гнат виконали пісні. Григорій і Дана Доценки і їхні діти Христина і Антон теж виконали пісні і музичні твори. При кінці мистецької програми виступили Галина і Лівик Руснаки та Оксана і Віктор Назарчуки. Оркестра „Карпати" грала українські пісні.

У відзначенні Дня Незалежности взяло велике число українців з „четвертої хвилі".

Акація Белімеґа,
Дмитро Пітолай

САКРАМЕНТО, Каліфорнія

24 серпня вже вчетверте українці міста мали можливість святкувати День Незалежности України в центрі Каліфорнійської столиці – при головному вході Капітолію. Члени Товариства збереження української спадщини (голова Юрій Олійник) спільно з Українським культурним центром (голова Олександер Журавель) подбали про святкову програму, яка почалася з українських мелодій у виконанні молодіжної духової оркестри під керівництвом О. Журавля, та внесенням американського і українського прапорів, яке супроводжувалося славнями обох країн. Американський виконала оперна співачка Оксана Ситницька, а український – духова оркестра і присутні. З вітальним словом звернувся голова товариства Ю. Олійник, як також священик Української церкви о. Петро Козар та консул України в Сан-Франціско Володимир Горбаренко.

Вітальним танцем відкрив програму ансамбль „Калина" (керівники Георгій та Ірина Арабаджі), за ними пісню про Україну та „Взяв би я бандуру" і жваві українські мелодії виконав ансамбль бандуристів у складі Аліни Ільчук, Олі Олійник, Романа і Олесі Рітачків, Тані Ключник і учениць Школи українознавства Люби і Наді Клименків та Аніти Ющук. Українські маршові мелодії виконувала оркестра під керівництвом О. Журавля.

Грамотою і Почесним залізним хрестом – відзнакою за заслуги перед Українською державою, як колишній воїн Української Повстанської Армії, був нагороджений ветеран та активний діяч українського громадського життя Леонтій Таубе. Нагороду вручив Ю. Олійник від Львівської обласної адміністрації.

Далі в програмі українську християнську пісню заспівали бандурист Анатолій Хащук і співак Федір Задоянчук, ансамбль „Калина" виконав танці „Гуцульський" та „Гопак".

Програму продовжили представники українських християнських церков: молодіжний гурт „Відданість", Світлана Демко і Лариса Кайдрис, квартет від Української місійної церкви, Роман Джулай та Мойсей Стрижеус. І сам О. Журавель виступив не тільки як диригент і ведучий, але й як співак, що виконав гарну християнську пісню про Україну. Програма завершилася молитвою, яку виголосив пастор Української церкви п'ятидесятників Андрій Даньчук.

Після закінчення програми у небо полетіли жовті і блакитні кульки з рук дітей – привіт українців Сакраменто!

25 серпня відбувся традиційний Український фестиваль в залі „Veterans Memorial" міста Дейвіс. При вході до залі гостей зустрічали українські ляльки – хлопчик і дівчинка, по телевізору демонструвався відеофільм про Україну, в залі Олеся Кузьо і Наталя Шевчик приготували виставку українського мистецтва – власноручні вишивки

(Закінчення на стор. 11)

Ансамбль бандуристів Північної Каліфорнії.

Деконструктивізм...

(Закінчення зі стор. 5)

Олександер Івашина (1997) і Ольга Сєдакова (1997), як і декілька американських психологів. Роменець звернув увагу, що праці Ж.-П. Сартра віддзеркалюють відчай людини Заходу після катастрофи двох світових воєн та масових злочинів тоталітарних режимів.

Т. Гундорова писала, що сам термін „постмодернізм" став популярним в 1970-их роках минулого століття. Він появився як реакція на „елітарне високе мистецтво, що на його звання претендував в середині XX ст. модернізм". В свою чергу, М. Павлишин пояснював, що постмодерністи вважають, що в літературі можуть бути висловлені крайньо індивідуальні, суб'єктивні інтерпретації.

О. Івашина описав поняття постмодернізму з історичної перспективи, як плюралізм, що не перетворюється в якийсь непорушний принцип. Він дослівно писав: „...Можливо, постмодернізм і є спонтанно-вольовим пошуком оптимального режиму існування культури, де на самопливий її розвиток накладаються намагання різноманітних сил віднайти її правила, її золотий переріз, її лінію краси, її гармонію".

Розглядаючи пошуки істини з історичної перспективи, О. Івашина пише: „...Колись ми відчували потребу покланятися чомусь, що лежало поза видимим світом. Починаючи з XВІІ століття ми намагалися замінити любов до Бога любов'ю до істини, любов'ю до себе, поклонінням нашій власній глибокій духовний чи поетичній природі, до якої ми ставилися як до ще одного квазібожества".

О. Сєдакова (1997) звернула увагу, що постмодернізм свідчить про кризу мови в найширшому розумінні. Цей напрямок вказує на відчуження взагалі у спілкуванні людей.

Критику постмодернізму знаходимо також у працях ряду психологів США. Зокрема їхні завваги були друковані в 2002 році в офіційному журналі Американської Психологічної Асоціяції. Критики звернули увагу, що постмодернізм пропаґує антинауковий релятивізм, котрий протиться науковій методології логічного позитивізму. Даніель Круґер вказав, що постмодернізм, відкинувши експерементальні методи, займається філософською спекуляцією.

Подібно до Д. Круґера, Браєн Гейґ (2002), критикуючи постмодернізм, звернув увагу, що в науці прийомом є квантитативна метода, експериментація, метааналіза та індуктивні гіпотези. В свою чергу, Адвен Лак (2002) звернув увагу, ща основною слабкістю постмодернізму є брак об'єктивності.

Постомодерністи переконані, що мовні поняття створюють дійсність. Він писав, що постмодерністи своєю спекулятивною логікою створюють „мовну забаву". Тут приходить на думку популярна серед молоді в 1960-их роках пісня, котру співали англійські „Бітлс": „...Nothing is real... (Нічого нема дійсного...). Цей рефрен влучно відображає логіку деконструктивізму, котра лягла в основу постмодерністичного жанру.

Святкування...

(Закінчення зі стор. 10)

О. Кузьо та вишивка і вироби з бісеру Олі Герасименко. До них приєдналася Аліна Ільчук, яка зібрала прекрасну колекцію українського народного одягу. З іншої сторони залі присутні мали змогу оглядати стенди з фотографіями подій минулих років української громади Сакраменто і околиць.

Концертну програму вели Ольга Сімонс і віце-президент Товариства збереження української спадщини Ігор Шевчик. Гимн США виконала Оксана Ситницька – соловейко з України, а український славень – наймолодші учасники, новий колектив, який вперше виступив разом із дорослими.

Це учні Української суботньої школи Юрко Коханий, Софійка і Марко Рітачки, Тарас і Марта Парки, Ніколас та Наталочка Сімонси, Оксана Фаєк, Христина, Софійка та Данило Шевчики, які приготували до фестивалю пісню „Ми – музиканти". Колишній учень Школи українознавства, а сьогодні студент Університету в Дейвісі Дмитро Марків від молоді виголосив привітальне слово.

В двогодинному концерті виступили танцювальні колективи „Барвінок" з Канади та „Калина" з Сакраменто, квартет бандуристів у складі О. Герасименко, А. Ільчук та О. і Р. Рітачків, а до них ударником до жвавих українських танцювальних мелодій приєднався Віктор Ярмолюк.

Веселі українські танці обох груп перепліталися з виступами оперної співачки Іванни Таратули та її донечки Джуліянни Філіпенко – обоє з Сан-Франціско, Оксани Ситницької, баяністки Ніни Тритеніченко з родиною – чоловіком Євгеном та сином Олегом, які приїхали з Арізони; дуету Оксани і Святослава Стусів – теж із Сан-Франціско; дітей-солістів Софійки Соколович, Н. та Н. Сімонсів, а пісню-побажання „Многая літа" виконали для присутніх О. Герасименко і А. Ільчук.

Концерт завершився заключним словом-привітанням Генерального консула України Миколи Точицького, який прибув на фестиваль з усією родиною.

А далі – смачні українські страви, за які усі були вдячні господиням на чолі з Галиною Паращак та Джоан Качмар, і весела забава, яку провели учасники гурту „Мозаїка" з Торонто Олег Мельничук і Мирослав Білий, а Наталя Кохана разом з Оксаною Ситницькою приготували гостей до льотереї з українськими сувенірами.

Управа Товариства дякує спонзорам: Українській Федеральній Кредитній Спілці, Сакраменто, „Advanced Global Travel" (Алекс Костюк та Микола Гонтар), „Eagle Realty" (Роман Рітачка) , „Yuriy & Ola Music Studio", „Natalia Music Studio", „Watermelon Music Store", власникам гастроному „Київ" Ярославові і Лілії Кучерам, та Віталієві і Софії Мазнікам, які є засновниками газети „Українські вісті" спільно з Віктором Демчуком. Дякуємо родинам Вочків, Качмарів, Кузьо, Лорчаків, Маркових, Паращаків, Сімонсів, Соколовичів, Шевчиків, Любі Йові та багатьом іншим, які присвятили свою працю і час для того, щоб фестиваль пройшов успішно.

Юрій Олійник

Промовляє Леонтій Таубе.

„Ми – музиканти" – прем'єра Українського дитячого ансамблю в Дейвісі.

Ієрархи УГКЦ на Хресному ході.

Перший Єпископ для греко-католиків США Сотер Стефан Ортинський (фото з архіву).

Синод Єпископів ...

(Закінчення зі стор. 1)

створений для цього відзначення з хористів парафій, під диригуванням Нестора Кизимишина. Високопреосвященний Стефан Сорока, Митрополит-Архиєпископ Філядельфійський, привітав Патріярха Любомира, всіх єпископів Синоду, кардиналів і єпископів латинського обряду, також високих достойників православного обряду і протестанського. Серед присутніх гостей був також представник Ісляму. У своїй промові Патріярх Любомир, між іншим, сказав, що Україна надала українським еміґрантам велику поміч в особі Єпископа С. Ортинського, а українські еміґранти постійно допомагали братам на рідних землях.

Виступив також секретар Ватикану, передаючи учасникам Синоду благословлення і успіхів в їхній роботі від вселенського Архиєрея Бенедикта XVI, Папи Римського.

Простора катедра була вщерть заповнена. Добре, що організатори свята це передбачили і змогли розмістити решту людей в авдиторії колишньої школи, де було три телевізії, через які транслювалися відправи.

Процесія перед собором.

Початок процесії.

В чорному одязі – представники Української Православної Церкви у США.

Патріярх УГКЦ Любомир кардинал Гузар перед собором.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Камертон Олександра Кошиця

Василь Гречинський під час доповіді.

НЮ-ЙОРК. – Чергова академічна доповідь, яка відбулася 22 вересня у Науковому Товаристві ім. Шевченка, була присвячена славетному дириґентові, композиторові, етнографові Олександрові Кошицеві. Місяць вересень було обрано не випадково, тому що на початку осені – це і день народження, і день, коли О. Кошиць скінчив свою земну путь. Для українського культурного життя Ню-Йорку завжди характерними були як індивідуальна мистецька діяльність видатних особистостей, так і вагомі колективні зусилля цілих творчих спілок та організацій, – говорив у вступному слові ведучий програми Василь Махно.

Представляючи слухачам доповідача Василя Гречинського, передусім як керівника ню-йоркського українського хору „Думка", В. Махно зазначив, що доповідач зібрав багатий фактичний матеріял і підготував докладну розповідь про життя і творчість О. Кошиця – видатного організатора та популяризатора української народної пісні та хорового співу.

Доповідь ілюструвалася фраґментами унікальних звукозаписів, як також і демонстрацією маловідомих, а то й зовсім невідомих архівних світлин. Присутні мали змогу бачити знаряддя праці маестра – автентичний камертон, що його продемонстрував доповідач. А от дириґентською паличкою О. Кошиць майже не користувався – не було такого відтінку звуку, на який не міг подвигнути хористів видатний дириґент самою тільки мовою рук.

По закінченні доповіді, відповідаючи на запитання, доповідач розповів ще багато цікавих історій з особистого життя та професійної діяльности О. Кошиця. Окремі особи розповіли про такі цікаві життєві моменти великого маестра, про які знали тільки вони або невелика кількість людей, що були близькі з О. Кошицем. Вони також говорили про фанатичну відданість О. Кошиця обраній справі життя, про роки керування багатьма співочими гуртами, зокрема хором студентів Університету св. Володимира в Києві. Саме в цьому університеті до особливих заслуг мистця належить створення мішаного хору студентів та курсисток.

Коментувалися багаті програми концертових подорожей, очолюваних О. Кошицем, Української Республіканської Капелі країнами Західньої Европи, Північної та Південної Америки. Відзначалося неперевершене вміння музиканта шукати та віднаходити талановиті голоси у стихії народного співу – не випадково, у складі створених ним колективів, нараховувалося чимало унікальних майстрів найширшого звукового діяпазону – від чи не десятка басів-профундо до чималої зграйки майстринь сопрано – правдивих віртуозів верхнього „до". Окремо відзначалася важлива роля О. Кошиця у записі на платівки вже майже цілковито призабутих на той час українських народних пісень та створенні в Америці українського кіна, зокрема відомої кінострічки „Маруся".

Наприкінці програми В. Гречинський тепло подякував працівникам архіву УВАН у Ню-Йорку та НТШ-А за допомогу під час підготування доповіді.

Пресова група НТШ-А

Іра Маланюк – неперевершена солістка

Роман Ричок

Про мистецький шлях світової слави оперової співачки Ірини (Іри) Маланюк збереглися скупі інформації в Українській енциклопедії Володимира Кубійовича: дебютувала в 1941 році у Львівському оперному театрі, а після війни виступала в театрах у Відні, Ґраці, Цюріху, Берліні, Парижі, Міляні, Лондоні, Буенос Айресі та інших містах. В 1952 році одержала високе відзначення з титулом „камерзінґерін" у Баварській державній опері в Мюнхені. І. Маланюк – визначна виконавиця головних ролей в операх Ваґнера і Ріхарда Штравса. Це все. Мало, дуже мало. Варто дещо доповнити розповідь про її багатий мистецький шлях. Адже І. Маланюк, як і Соломія Крушельницька, ввійшла в історію оперного мистецтва XX ст. як неперевершене меццо-сопрано.

І. Маланюк народилася в Івано-Франківську, в сім'ї лікаря. В родині панувала українська культура, зберігались національні традиції. Родина і оточення формували її характер, що виявився в замилуванні до української народної пісні, якій вона знаходила час навіть тоді, коли стала світової слави оперною співачкою.

Після закінчення середньої школи І. Маланюк вчилася співу у Львівській консерваторії, а опісля – у Варшаві, в славного польського (українського походження) співака Адама Дідура, який після Першої світової війни довгі роки працював педагогом. Під час останньої війни І. Маланюк повернулася до Львова, а потім виїхала до Відня, де продовжила студії співу у професора Анни Бар-Мільденбурґ. Відень стає її постійним місцем замешкання. Вона співала в хорі церкви св. Варвари, в Народній віденській опері. Її слава непересічної оперної співачки скоро поширилася в мистецькому світі. Її голосом був захоплений один з найвизначніших австрійських дириґентів, Герберт фон Караян, який запросив її до гостинних виступів в концертах і операх. Протягом п'яти років вона постійно співала в Міській опері Цюріху (Швайцарія), а наступних п'ять років – в Мюнхені, брала участь в гостинних виступах в Байройті і музичному фестивалі в Зальцбурґу, з Відня часто виїжджала на гостинні виступи майже до усіх европейських держав, а також до Арґентини. В Австрії співала на радіо і телебаченні.

Попри велике мистецьке навантаження І. Маланюк знаходить час, щоб співати на українських національних імпрезах, зокрема брати участь як солістка в церковному хорі Української католицької церкви у Відні. Організатором, дириґентом і душею цього хору був композитор Андрій Гнатишин, один з найкращих знавців церковної музики і співу. Хор часто влаштовував концерти в різних містах Австрії, виступав по радіо і телебаченні.

Голос І. Маланюк відзначається привабливістю і специфічним чарівним тембром. Завдяки прекрасній вокальній школі, вона з незвичайною легкістю володіє ним, не відчуваючи найменшого напруження. Її голос – сильний і звучний, з бездоганною поставою, правильним поданням звуку, вирізняється широким діяпазоном, він чистий і дзвінкий у верхніх нотах – це ідеальне меццо-сопрано, милозвучний альт в низьких реґістрах. З такими прикметами голосу і технікою співу, І. Маланюк була неперевершеною виконавицею меццо-сопранових і альтових партій в операх Верді, Моцарта, Бізе, Мусорґського, Бартока, Ваґнера та ін. Коли йдеться про українські народні пісні, то вона своїм голосом і технічними засобами вокального мистецтва вміє вис-

(Закінчення на стор. 17)

Книжки, надіслані до бібліотеки тижневика „Свобода"

Американсько-українська медична фундація. „Українсько-англійський ілюстрований медичний словник Дорланда" (переклад з 30-го американського видання) у двох томах. Видавничий дім „Наутілус", Львів, 2007 рік.

Літопис УПА. „Боротьба з аґентурою: протоколи допитів Служби Безпеки ОУН в Тернопільщині 1946-1948", книга 3. Видавництво „Літопис УПА", Торонто-Львів, 2007 рік.

Запорізький осередок вивчення української діяспори. „Вісник" — статті й матеріяли, присвячені питанням історії, літературознавства, мовознавства та ін. Друкарня „Стат і Ко", Запоріжжя, 2005 рік.

Роман Мац. „Крутими стежками до волі". Спогади Р. Маца, безумовно, стануть ще одним вагомим арґументом для встановлення історичної правди про ролю УПА в національно-визвольних змаганнях українського народу. Видавництво, „Мц", Львів, 2006 рік.

Сергій Рачинець. „Дивна криниця" – вірші для дітей. У збірці автор прагне передати в доступній формі своїм наймолодшим читачам істину духовних цінностей через віру і любов до Бога, любов до рідної землі. Християнське Видавництво „Світанкова зоря", Рівне, 1995 рік.

Українське Історичне Товариство. „Матеріяли до історії Українського Історичного Товариства", серія: історичні джерела, том 2. У цьому томі вміщено всі випуски „Бюлетеню" та обіжні листи УІТ, яке у 1965 році об'єднало українських істориків та шанувальників історії в США, Канаді, країнах Европи та Австралії. Видавницво „Місіонер", Жовква, Ню-Йорк-Острог, 2006 рік.

Теодор Мацьків. „Хмельниччина в тогочасних західньоевропейських джерелах". До збірки увійшли дослідження, присвячені висвітленню подій української національної визвольної революції XVI ст. в західньоевропейських джерелах. Видавництво „Місіонер", Жовква, Острог-Ню-Йорк, 2007 рік.

Іра Маланюк...

(Закінчення зі стор. 16)

ловити їх зміст, збагнути душу народу чи задум композитора.

Було б корисно для української музичної культури, коли б наші видавці зібрали музичний доробок І. Маланюк і видали його в касетах і компактних дисках, а хтось із наших музикознавців написав її біографію. Інакше І. Маланюк і її оперна слава може для нас загинути. Щоб не сталося так, як з нашою леґендарною С. Крушельницькою, про яку в американській енциклопедії подається, що це „найкраще польське сопрано", а в Оксфордському оперному словнику написано, що „це неперевершене російське сопрано".

Вечір української музики

НЮ-ЙОРК. – Перший концерт музичного сезону в Українському Інституті Америки відбувся 22 вересня і був дебютом піяністки Наталі Шкоди. Вона народилася в Харкові, де у 1994 році закінчила спеціяльну музичну школу для обдарованих дітей, а п'ять років пізніше закінчила Харківський університет в клясі музикознавства. Переселившись до Америки в 2001 році, захистила науковий ступінь доктора музикознавства.

Н. Шкода прийняла практику західніх мистців, які виконують музичні опуси у їх цілісному циклі, наприклад, 24 прелюдії чи 24 етюди Шопена, симфонічні етюди Шумана, трансцедентальні етюди Ліста чи „Людус тоналіс" Гіндеміта.

В концерті Н. Шкоди був незнаний на нюйоркському терені твір композитора Віктора Косенка (1896-1938) „11 етюдів у формі старовинних танців", написаний в 1928-1929 роках. Були виконані гавоти з надзвичайною легкістю, чітким ритмом та плавним бігом терцій і секст, менуети, які засвідчили впевнену техніку артистки та її добре відчуття косенкового ліричного романтизму.

Остання точка, „Пасакалія", що стала віртуозним центром циклю оп. 19 з опорою на піянізм романтиків Ліста, Брамса й Лисенка, показала В. Косенка як провідного композитора свого часу, що дійшов до зеніту технічного і художнього задуму.

Феноменальне виконання цієї монументальної частини ставить Н. Шкоду в передовий ряд українських піяністів-виконавців.

Богдан Марків

SELF RELIANCE NEW YORK
Federal Credit Union

MAIN OFFICE:
108 Second Avenue
New York, NY 10003
Phone: 212 473-7310
Fax: 212 473-7310

KERHONKSON BRANCH
6325 Route 209
Kerhonkson, NY12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

UNIONDALE BRANCH
226 Uniondale Ave,
Uniondale NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

ASTORIA BRANCH:
32-01 31ST AVE
ASTORIA NY 11106
TEL: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

NOTICE TO THE FOLLOWING MEMBERS TO CLAIM THEIR ACCOUNTS

by 10-31-07 or the funds will be released to one of the following entities, depending on member's last known address on record at Self Reliance New York Federal Credit Union:
NEW YORK - State Controller, Office of Unclaimed Funds;
NEW JERSEY - Division of Taxation, Unclaimed Property; **CONNECTICUT** - Office of State Treasurer, Unclaimed Property Division; **NORTH CAROLINA** - Stated Land Department, Unclaimed Property Division;
MARYLAND - Unclaimed Property Unit; **CALIFORNIA** - Division of Collections, Bureau of Unclaimed Property

Abayev, Oleksandr
Abramiuk, Larissa
Afonitchev, Alexei
Ageyenko, Atrem
Albert, Mykhaylo
Allerow, Martin
Ardzivian, Zepiur
Awdykovych, Marta
Bakum, Borys
Balachov, Vitali
Balciunaite, Elvyra
Barna, Iryna
Begun, Irina
Belinikine, Valeri
Bezruchak, Olga
Bodnar, Theodore
Bogouslavskii, Boris
Bohachevsky, Boris
Bojoulitch, Serge
Bojoulitch, Stan
Bourne, Philip E.
Boydsion Villalba, Teresa
Buchak, Serhiy
Buduykevych, Albina
Bulava, Lyudmyla
Buryy, Stepan
Bych, Nina
Charczenko, John
Chervatyuk, Lyudmyla
Chervyakova, Mariya
Chodoba, Christine
Chuma, Vera
Chumak, Anatoliy
Danylenko, Maryna
Danysh, Natalia
Didorenko, Svetlana
Didyk, Inna
Dilendorfs, Valerijs
Doborjginidze, Natela
Domus Development
Draheim, Krzysztof
Dreval, Oksana
Durniak, Oksana
Dutchak, Oleksandra
Dyakun, Vasyl
Dytyatkin, Oleksandr
Eltsov, Oleg
Garmachova, Lidia
Gbor, Josef
Glembocki, Jerry
Gnip, Ihor
Godmash, Peter
Green, Susan
Grgurev, Nada
Grymalovskyy, Oleg
Grynyshin, Ivan
Gudz, Konstantin
Guerassimtchouk, Bogdan
Gulenko, Ivan
Horangic, Basil
Hryvnak, Olesya
Husovic, Jasmina
Ikonnikova, Tatyana
Ilinsky, Victor
Ilnicki, John
Ivasyuk, Svitlana
Jack, Thomas
Jarzabek, Mieczyslaw
Jujko, Ivanna
Jurkovic, Ruslana
Kachuryak, Alla
Kalyush, Vyacheslav
Kapczak, Alison
Kaspruk, Eugene
Kastrat, Sadeta
Khapkova, Olga
Khijniak, Andrei
Khmelynska, Ganna
Khutoretskaya, Yelena
Kim, Ella L.
Kit, Semen
Kitta, Tatjana
Koberidze, Ekaterine
Kochan, Adrian
Kochan, Deanna
Kochan, Mark
Kormilitsina, Alla
Koropey, Roma
Koshak, William
Kouterguina, Tamara
Kowaliwskyj, Andrew
Kozak, Nataliya
Kraasee, Tatiana
Kravtchenko, Alexandra
Krylov, Vitaliy
Kryzhovets, Serhij
Kuchirka, Olesya
Kudryk, Michael
Kusio, Marek
Kuznetsov, Valeri
Kwasnik, Barbara
Kytsynyuk, Tetyana
Lasicki, Jerzy
Leda, Jadwiga
Leda, Radoslaw
Leshchenko, Oleksandr
Leskiv, Igor
Levkivska, Iryna
Lika, Henry
Lissitskii, Nikolai
Loguinova, Nadejda
Lonchyna, Orysia
Lopaciuk, Stanislaw
Lorenc, Malgorzata
Loutchko, Bogdan
Lucyk, Mary
Lutso, Pavel
Lyuchyn, Mykhailo
Maceluch, Warren
Maistrenko, Alexandre
Makovski, Alexandre
Malikova, Marina
Maliouk, Liouba
Malkusz, Guseppina
Malukiewicz, Mieczyslaw
Malyniak, Anna
Manko, Myhaylo
Marciszewski, Stanislaw
Martemyanova, Ludmila
Martynec, Josef
Marynyak, Stepan
Matloka, Marek
Matra, Rocco
Mazurczak, Zbigniew
Melikova, Elena
Melnitchenko, Alexander
Melnyczuk, Edward
Miagka, Olga
Miaskovskyiy, Valeriy
Michoustine, Nikolai
Micich, Aleksa
Mietkiewicz, Ewa
Mishilevskaya, Olga
Missevitch, Roman
Mlynarczyk, Ryszard
Morykvas, Andriy
Motiecius, Algimantas
Mouska, Natalia
Moyal, Marc
Mozariouk, Vassili
Mudie, Zofia
Murdzinski, Jacek
Mychanski, Nikolai
Myronyuk, Volodymyr
Nawrocky, Anna
Nedilsky, Kalyna
Nemet, David
Nemirov, Serguei
Nesterczuk, Alexandra
Nikitina, Lyubov
Novgorodskiy, Damir
Oprysko, Patrice
Ortynsky, Vera
Pantsov, Serguei
Paprocki, Grzegorz
Paslawska, Daria
Paslawsky, Olha
Pawlowska, Tekla
Pazderskyy, Andriy
Pechenyak, Bohdan
Peczek, Helena
Piaseckuj, Nina M.
Piatkiewicz, Eugeniusz
Piatkiewicz, Rozalia
Pierce-Boahrer, Peter
Pleshinec, Mariya
Podgayetskiy, Igor
Polgun, Volodymyr
Polozhevets, Volodymyr
Porokhnavets, Volodymyr
Poskaite, Nijole
Pristash, Danylo
Prochowicz, Jerzy
Prokoptchenko, Youri
Proudan, Erika
Pryma, Thomas
Prysyazhnyy, Yevheniy
Puchalski, Igor
Radko, Dmytro
Rebisz, Aleksander
Rojas, Halina
Romanyszyn, Mykola
Ruvinsky, Semyon
Ryjouk, Valeri
Salatko, Volodymyr
Sandoulov, Iouri
Sarukhanova, Natalia
Savyckyj, Daniel
Sawyckyj, Natalia
Semenenko, Sergiy
Semeniuk, Irene
Semion, William
Serna, Stefan
Shambilides, Andreas
Shambilides, Lydia
Shcturmay, Oleg
Shevchuk, Roman
Shiebler, Christina
Shkvarets, Vitaliy
Shtolvays, Roman
Shvaiko, Valentina
Shvaiko, Victor
Shyshkina, Inna
Siabrenko, Tetiana
Slesarenko, Kostyanstyn
Soldatkin, Konstantin A.
Solodovnyk, Anatoliy
Solonynka, Andriy
Solovieva, Olga
Sorobay, Mark
Sotchenko, Svitlana
Sotnik, Andrey
Stachurski, Marcin
Stanczuk, Krzysztof
Stastny, Vladimir
Stemplowska, Barbara
Stupinska, Halyna
Sus, Donna
Svid, Igor
Sydor, Ihor
Syshchenko, Mariya
Szalaj, Michael
Szczeczina, Jan
Szot, Gerald
Sztark, Heliodor
Tchersak, Vasili
Tchoumak, Alex
Tkach, Andrew
Tokarev, Anrei
Touzova, Valentina
Tumarkina, Nataliya
Tyma, Ihor
Tytla, Markiyan
Valcic, Zarko
Vassine, Nikolai
Vereshchagina, Anna
Vinyarskyy, Mykola
Waskow, Andrzej
Wirth, Halina
Wykowska, Yolanta
Wykowski, Wojciech
Yaroshenko, Maria
Yatsula, Bogdan
Yaworsky, Andrew
Yermak, Vladimir
Zadorozhnya, Olena
Zakharko, Yaroslava
Zaklynsky, Alexander
Zaklynsky, Orest
Zeleny, Mary
Zelinger, Victor
Zhupan, Yuriy
Zhurakovsky, Alexander
Zubyk, Lyubov
Zyhadlo, Olha

СПОРТ

Вістки з УСВТ „Чорноморська Січ"

Ще одна перемога: „Чорноморська Січ" – „Рібера" СК – 2:1

В чергових змаганнях чемпіонату з копаного м'яча Центральної дивізії „Ґарден Стейт Сакер Ліґи", Ню-Джерзі дружина „Ч. Січі" перемогла сильний клюб „Рібера" вислідом 2:1. Це були треті змагання нового сезону і третя перемога українських футболістів. Ведення 1:0 для „Ч. Січі" здобув Л. Олявукс з подання Д. Паславського. На 40-ій хвилині суперники відповіли ґолем. Протягом другої половини гри „січовики" в більшості володіли м'ячем. Напад проводив швидкі акції на ворота суперників. На 70-ій хвилині м'ячем заволодів провідний снайпер „Ч. Січі" Данило Левицький, який несподівано для воротаря суперників сильним, скісним стрілом вмістив його в сітку воріт, здобувши переможне ведення – 2:1.

Склад дружини „Ч. Січі": А. Макдоналд, А. Панас, А. Кудрик, В. Альвес, Г. Сергіїв, Х. Пардо, Д. Левицький, Л. Олявукс, Д. Паславський, Р. Віт, К. Вільбур.

В своїх чергових змаганнях дружина 12-літніх „Ч. Січі" здобула свою другу перемогу в сезоні – 1:0 в грі з клюбом „Дістроєрс", Раковей.

Переможці шахового чемпіонату УСЦАК

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. – В суботу, 6 жовтня, в Українському американському культурному центрі Ню-Джерзі відбувся щорічний шаховий турнір на першість УСЦАК. Перед іграми в домівці УСВТ „Чорноморська Січ" відбулася церемонія відкриття, в часі якого голова товариства Омелян Твардовський привітав учасників турніру та представив голову УСЦАК Мирона Стебельського, який, в свою чергу, вітав шахістів.

Кермо турніру перейняв ланковий шахів УСЦАК о. Маріян Процик. Ігри закінчилися врученням нагород. Трофей і найбільшу фінансову нагороду вручено шахістові ланки „Чорноморської Січі" Степанові Стойкові. Нагороду віце-чемпіона здобув Петро Радомський, теж член шахової ланки „Ч. Січі". Третє місце розділили з однаковими вислідами Ігор Чолій, представник „четвертої хвилі" еміґрантів, та о. М. Процик, член шахового клюбу ім. Попеля в Бафало, Ню-Йорк. Від „Чорноморської Січі" теж змагалися Леонід Харченко і д-р Роман Андрушків.

Омелян Твардовський

Чаша УЕФА: жереб кинуто

9 жовтня у швайцарському Ньоні відбулося жеребкування групового турніру Чаші УЕФА. Ця стадія турніру буде проходити вже без українських команд: „Дніпро" і „Металіст" програли у першому колі турніру.

Жеребкування визначило наступний склад груп.

Група А: „Алкмар" (Голяндія), „Зеніт" (Росія), „Евертон" (Англія), „Нюрнберг" (Німеччина), „Ларіса" (Греція).

Група В: „Панатінаікос" (Греція), „Локомотив" (Росія), „Атлетіко" (Еспанія), „Копенгаґен" (Данія), „Абердін" (Шотляндія).

Група С: „Вільяреал" (Еспанія), АЕК (Греція), „Фіорентина" (Італія), „Млада Болеслав" (Чехія), „Ельфсборг" (Данія).

Група D: „Базель" (Швайцарія), „Гамбурґ" (Німеччина), „Рен" (Франція), „Динамо" (Хорватія), „Бран" (Норвегія).

Група Е: „Баєр" (Німеччина), „Спарта" (Чехія), „Спартак" (Москва), „Тулуза" (Франція), „Цюріх" (Швайцарія).

Група F: „Баварія" (Німеччина), „Болтон" (Англія), „Брага" (Портуґалія), „Црвена Звєзда" (Сербія), „Аріс" (Греція).

Група G: „Андерлехт" (Бельгія), „Тотенхем" (Англія), „Хетафе" (Еспанія), „Хапоель" (Ізраїль), „Ольборг" (Данія).

Група Н: „Бордо" (Франція), „Аустрія" (Австрія), „Галатасарай" (Туреччина), „Паніоніс" (Греція), „Гельсінборг" (Швеція).

Україна на стадіонах світу

У середу, 3 жовтня, на лісбонському стадіоні „Да Луш" донецький „Шахтар" у другому змаганні групового турніру Ліґи чемпіонів сезону 2007-2008 років з рахунком 1:0 переміг портуґальську „Бенфіку". Переможний м'яч на рахунку бразильця Жадсона. Ця перемога дозволила „Шахтареві" очолити групу „D". 21 вересня „Шахтар" у своєму стартовому змаганні групового турніру Ліґи чемпіонів вдома доволі впевнено впорався з „Селтиком" з Ґлазґо 2-0. Після двох ігор у „Шахтаря" шість точок, у його суперників в групі: по три у „Міляна" та „Селтіка", немає точок у „Бенфіки".

Дніпропетровський „Дніпро", який пожертвував змаганнями за Чашу України заради Чаші УЕФА, після нульової нічиєї в Шотляндії зіграв вдома внічию з „Абердіном" – 1:1. Завдяки ґолеві на чужому полі вперед іде шотландська команда. „Дніпро", який в цій парі був фаворитом, мав би перемогти у Дніпропетровську. За всю гру „Абердін" створив два гострих моменти біля воріт українців, але цього вистачило, щоб забити ґоль.

Бронзовий призер чемпіонату України – харківський „Металіст" мав суперником в першому колі Чаші УЕФА англійський „Евертон". За сумою двох змагань (3:2 на користь „Евертона") харків'яни мусять відкласти свої евробаталії до ліпших часів. Майже два роки тому власником харківського „Металіста" став український мільярдер Олександер Ярославський, який замикає першу п'ятірку найбагатших людей України. За цей час команда, яку очолив львів'ян Мирон Маркевич, уперше у своїй історії виграла бронзові медалі чемпіонату України.

До групового етапу Чаші УЕФА виходять 40 команд. Вони будуть поділені на вісім груп. З 25 жовтня до 20 грудня клюби проведуть по чотири гри: дві вдома і дві на виїзді.

Пам’яті проф. Івана Фізера

28 серпня 2007 року пішов з життя Іван Михайлович Фізер, почесний професор Ратґерського університету, почесний професор Національного університету „Києво-Могилянська Академія“, закордонний член Національної академії наук України, ініціятор утворення AAASS (American Association for the Advancement of Slavic Studies) і перший її президент, дійсний член Української Вільної Академії Наук у США, член Наукового Товариства ім. Шевченка, Інституту Етнічних студій, Модерної Асоціяції Мов. В громадському житті І. Фізер відомий як член Українського Інституту Америки, Українського музею в Ню-Йорку, член Церковної Ради Української Автокефальної Православної Церкви в Америці, один з ініціяторів заснування духовної семінарії Святої Софії у С. Бавнд-Бруку, довголітній голова журі Фундації Тетяни і Омеляна Антоновичів.

Народився І. Фізер 13 червня 1925 року у с. Мирча на Закарпатті. У 1945 році виїхав до Німеччини. Після закінчення Українського Вільного Університету (1949) еміґрував до США. Свій докторат у Колюмбійському університеті І. Фізер розпочав у 1950 році, обравши темою дисертації психолінґвістичну теорію літератури Олександра Потебні, найбільш ерудованого, на його думку, українського вченого XIX ст., і поставив ціль показати цю теорію як науковий прецедент сучасним теоріям літератури. Отже, наукову кар’єру І. Фізер пов’язав з україністикою, ставлячи перед собою амбітну мету – збагатити українське наукове літературознавство сучасними теоретичними парадигмами і методами. Це була амбітна мета не лише тому, що цю тему західнє наукове літературознавство ще не розробляло (радянське і поготів), а передусім, – писати у ті роки про О. Потебню як українського вченого було, до певної міри, зухвало. Саме за це зухвальство молодий науковець блискучу працю, завершену у 50-ті роки, захистив лише у 1960-ті. До речі, одним з опонентів був Юрій Шевельов, професор Колюмбійського університету і тоді вже завідувач відділу слов’янського мовознавства. У 1986 році докторська дисертація І. Фізера „Alexander A. Potebnia’s Psycholinguistic Theory of Literature, A metacritical Inquiry“ в поширному варіянті вийшла друком у видавництві Гарвардського університету. Ця солідна монографія про О. Потебню як критика і теоретика зробила великий резонанс у науковому світі. У своєму дослідженні І. Фізер ретельно реконструював Потебневу теорію, спираючись на психолінґвітичні формулювання, віднайдені у працях харківського науковця про мову, міт і фолкльор. Монографія отримала 18 схвальних рецензій у США і на Заході. І уже в наступному, 1987 році Інститут літератури Академії Наук тоді ще СССР, який готував до видання праці О. Потебні, запросив проф. І. Фізера до співпраці як авторитетного фахівця у цій ділянці науки.

На жаль, в Україні дослідження проф. І. Фізера про О. Потебню довго лишалося непоміченим. І лише у 1996 році Іван Дзюба до її українського перекладу написав розлогий вступ „Потебнянська зоря Івана Фізера“.

Назагал доробок І. Фізера-науковця виходить далеко за рамки означної теми й визначається літературною і феноменологічною теоріями, естетикою літератури. Саме польського філософа Романа Інгардена, теоретика естетики літератури, проф. І. Фізер вважав своїм учителем і йому присвятив монографію „Psychologizm i psychoestetyka. Historyczno-krytyczna analiza zwiazkow“, яка в польському перекладі вийшла друком у 1991 році у „Panstwowym Wydawnictwie Naukowym“.

У 1970-80-ті роки І. Фізер на запрошення Академії наук Польщі брав участь у наукових конференціях, читав лекції в університетах. У той ж період він був науковим консультантом університету Організації Об’єднаних Націй, що знаходиться в Токіо і фінансується японським урядом.

Статті, розвідки, рецензії проф. І. Фізера публікувалися у наукових виданнях багатьох країн світу: Бразилії, Голяндії, Ізраїлі, Індії, Мексиці, Німеччині, Польщі, Україні, Франції, Японії.

З розвитком пострадянської української науки пов’язаний новий період діяльності І. Фізера, означений останнім двадцятиліттям його життя. Саме в Україні він мав багато послідовників та учнів. Завдяки зусиллям І. Фізера у Ратґерському університеті стажувалися відомі сьогодні літературознавці проф. В’ячеслав Брюховецький (1988) і член-кореспондент НАНУ Віталій Дончик (1991). Відтоді цей зв’язок не переривався. Точніше, з того часу набуток проф. Фізера в однаковій мірі належав обом наукам – американській та українській.

У 2004 році І. Фізер як старший спеціяліст ім. Фулбрайта читав лекції з теоретичного літературознавства для аспірантів Інституту ім. Т. Шевченка НАНУ. У жовтні 2006 року – курс з американського літературного критицизму для маґістрантів НаУКМА. Цей курс лекцій вийшов окремою монографією у видавництві цього ж університету.

Напередодні свого 80-ліття у листі до мене І. Фізер з властивим йому оптимізмом зазначив: „У моєму віці думати про пляни, які вимагають тривалої уваги, навряд чи доречно, але й звести свою увагу тільки до сьогодення було б теж абсурдно. Саме тому цікавлюсь тим майбутнім і тим минулим, що за визнанням блаженного Августина, піддаються усьогодненню. Іншими словами, тими сучасними культурологічними процесами в Україні, які вочевидь заякорені в минулому і потенційно проєктуються у майбутнє“. Підтвердженням цієї програми вченого була його повсякчасна присутність у науковому полі українського і світового літературознавства.

На жаль, надто скромно визнано величезний внесок І. Фізера у відродження Національного університету „Києво-Могилянська академія“ і створення фундації „Mohyla Academic Society“, головою якої він був впродовж 12 років.

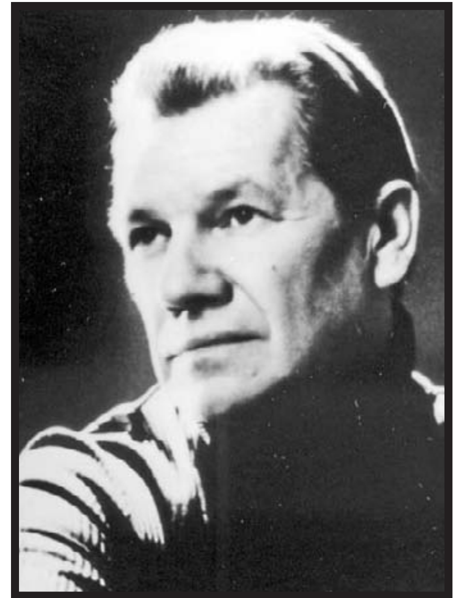
І. Фізер належав до тих світочів української еміґраційної науки, які свої знання, діяння, свої зусилля, наукові пляни й громадську позицію незмінно сфокусовували на прийдешнє України. При винятковій працездатності І. Фізер виявляв таку ж винятковy скромність. Набувши вагомі наукові активи, міжнародне визнання, він не любив „колекціонувати“ звань, не замовляв монографій про свій життєвий і науковий шлях. Був людиною виняткової скромности, високої моралі, обов’язку і чести.

Печально і тужно усвідомлювати відхід Івана Михайловича, який вособлював не лише дух елітарности, а й певну її предметність, людини, яка виконувала першорядну ролю у наукових і громадських аспектах української громади на чужині, людини доброї, чуйної і лагідної.

Іван Михайлович Фізер назавжди лишиться для нас світлим прикладом Людини, Вченого і Патріота.

Тамара Скрипка,
Ню-Йорк

У десяту річницю упокоєння маестра Володимира Колесника

Св. п. Володимир Колесник

7 листопада 2007 року виповнюється десята річниця від дня смерти маестра Володимира Колесника – видатного українського хормайстра та дириґента, музиколога та промотора української клясичної музичної спадщини в Канаді та в Україні продовж його довгої кар’єри. Останні 25 літ він проживав і працював у Торонто, як музичний керівник і дириґент Товариства української опери Канади, де заслужив видатне місце в історії українців Канади, особливо в музичних колах.

В. Колесник народився 8 вересня 1928 року у Дніпропетровську. Відомий музиколог в Україні, а пізніше – в країнах української діяспори, колишній викладач Київської консерваторії, головний дириґент та директор Театру опери та балету ім. Тараса Шевченка в Києві, в Канаді з 1975 року, крім Товариства української опери Канади, був дириґентом Капелі бандуристів (Дітройт) протягом 10 років, мистецьким керівником хору, що наспівав 35 концертів Дмитра Бортнянського, головним викладачем на семінарах хорових дириґентів Канади в Едмонтоні, редактором книги „Шедеври українських клясиків духовної музики“ та „Артем Ведель“, ініціятором, мистецьким керівником та дириґентом оперних постановок „Купало“, „Запорожець за Дунаєм“, „Наталка Полтавка“, „Роксоляна“, „Алкід“ та ораторії „Святий Дніпро“ – композиція В. Кікти на лібрето Софії Майданської.

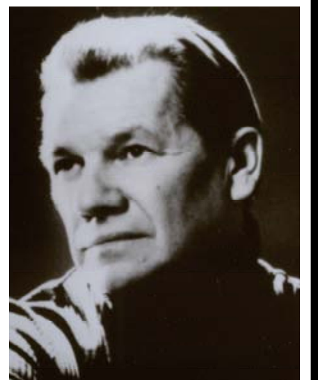
Під його керівництвом було виконано разом із різними симфонічними оркестрами низку оперних концертів з українських опер, а серед них – неймовірно успішний концерт у вщерть переповненій залі славного „Карнеґі гол“ у Ню-Йорку.

В. Колесник спочиває вічним сном на Байковому кладовищі Києва серед визначних людей нашої культури та історії.

Вічна пам’ять заслуженому синові Канади і України!

Валентина Курилів,
голова Товариства
української опери Канади,
співачка Оперного хору

Боже, наше рідне слово!
Наша пісня ще живе! ...
...Ах, значить, ще не в могилі
Той народ коханий мій!

маестро
ВОЛОДИМИР АНДРІЙОВИЧ
КОЛЕСНИК

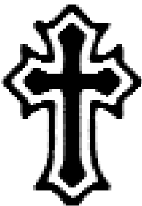
6 вересня 1928 р. – 7 листопада 1997 р.

В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
незабутнього музиколога та дириґента
маестра Володимира Колесника

відправиться

ПОМИНАЛЬНА ПАНАХИДА
в неділю, 4 листопада 2007 р., о год. 11:30 ранку
в катедрі св. Володимира при 404 Bathurst St. в Торонто.

До спільної молитви просять:
управа Товариства української опери Канади
та хористи ансамблю ім. М. Лисенка.
Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 7 жовтня 2007 р., проживши 88 років, відійшла у вічність у шпиталі „Kennestone Hospital" дорога МАМА, БАБА і ПРАБАБА

СВ. П.

МАРІЯ СИРОТА

мешканка міста Марієтта, Джорджія.

Св. п. Марія була членом парафії при церкві Преображення Господнього та членом Союзу Українок у Ню-Йорку.

Тіло Покійної у заряді Sosebee Funeral Home, Canton, GA було скремоване. Похоронні відправи відбудуться згодом.

Залишилися у смутку:
син – ЕВГЕН із Линбрук, Н.Й.
донька – ЛАНА КОЛИНС із Марієтта Джорджія.
8 внуків та 16 правнуків.

Вічна Її пам'ять!

У П'ЯТУ НЕВИМОВНО СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ відходу у вічність нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

СВ. П.

ВАСИЛЯ ВАСИЛЬОВИЧА ЄВТУШЕНКА

який упокоївся в Бозі 24 жовтня 2002 р.

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ і ПАНАХИДИ

в Українських Православних Церквах в неділю, 28 жовтня 2007 р.

- **в Свято Володимирській катедрі у Філядельфії, Па.;**
- **в парафії св. Івана на Фльориді.**

Вічна Йому пам'ять!

Про молитви за спокій душі Покійного просять дружина РАЇСА з родиною.

В 100-ту річницю з дня народження

СВ. П.

КАТЕРИНИ ХОМЯК

з дому Федерчук

(нар. 28 жовтня 1907 р. у Львові, померла 21 червня 1966 р. у Гамілтоні, Канада).

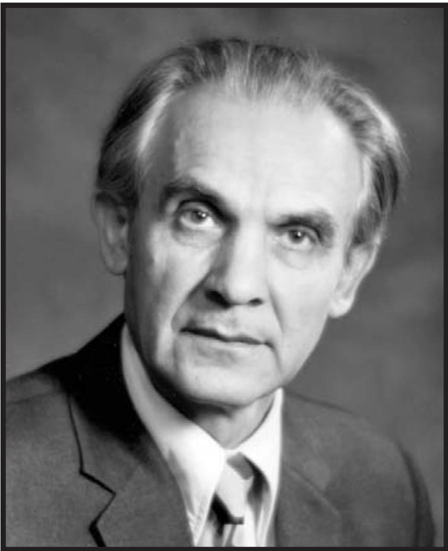
ЗАУПОКІЙНІ Св. ЛІТУРГІЇ

будуть відслужені

- **21 жовтня 2007 р. о 10-ій годині в церкві св. Миколая у Гамілтоні**
- **28 жовтня 2007 р. об 11:15 в Соборі Пресвятої Родини у Вашінґтоні**
- **28 жовтня 2007 р. об 11:30 в церкві Пресвятої Трійці у Сілвер Спрінґ, МД**
- **29 жовтня 2007 р. о 12-ій в каплиці Українського Католицького Університету у Львові**

синова, МАРТА БОГАЧЕВСЬКА-ХОМЯК
син, РОСТИСЛАВ ХОМЯК,
онуки, ТАНЯ ХОМЯК-САЛВІ і ТЕОДОРА ХОМЯК

Сіяч творчих злетів

Св. п. Петро Сидоренко

Відчуваю велику вдячність за дар мистецтва, який я могла плекати змалку з поміччю моїх батьків. Моїми першими кроками провадив відомий український мистець та учитель мистецтва Петро Сидоренко (16 травня 1926 року – 6 травня 2007 року). Хоча я була тоді дуже малою (десь 5-6 рочків), у мене назавжди залишилися в пам'яті моменти з навчання в його школі.

Він показував, як будувати композицію, розміщуючи предмети на папері і випробовуючи у процесі декілька варіянтів, поки знайдеш найкращий. Як добрати кольори олівців, які я тримала у своїй малій долоні під час малювання. Також лекції-перспективи, досить складні для будь-якого віку, але які я легко схоплювала завдяки його вмілому поясненню та терпеливості. А крім того, я навчилася різної техніки – рисування олівцем та крейдою, малювання акварелею чи олією, графіки.

Малювали ми найбільше натюрморти, а також природу і портрети. Але залюбки я бралася й до ілюстрування українських народних пісень та казок. Моя дитяча буйна уява вирощувала крила, і я радісно літала у світі творчости. Отже, дивлячись очима вже дорослої мисткині, яка тепер сама викладає мистецтво, хочу підкреслити, що школа П. Сидоренка давала його випускникам сильний мистецький фундамент. Він вчив за методами „старої школи" (на противагу деяким сучасним течіям, де студентам дається воля так званої самонауки). Але я вважаю, що аж тоді, коли дитина отримає таку ґрунтовну підготовку, яку давала школа П: Сидоренка, вона може експериментувати, бо вже має добру підставу. Наприклад, щоб писати, ми спочатку вчимося граматики та слів; щоб грати на фортепіяно та інших інструментах, ми вчимо ноти і гами, граємо вправи.

Отже, П. Сидоренко нам давав той фундамент, на якому й будувалося наше мистецьке знання і завдяки якому ми могли далі розвивати нашу творчість. Тому я вважаю це найбільш впливовим у формуванні мого мистецького світогляду та знань. На цій базі я у старшому студентському і вже дорослому віці розбудувала власні мистецькі зацікавлення. Наприклад, коли я вчилася на „Ontario College of Art", учителі звертали мені увагу на, за їхніми словами, моє „вроджене" відчуття композиції та кольору, котрі, я переконана, й були посіяні цими ранішніми лекціями у школі.

Позитивно впливав підхід П. Сидоренка до учнів у теплий, лагідний, терпеливий спосіб. Або його особиста глибока любов і захоплення мистецтвом. Та ще його власна студія була обвішана його працями. Його душевна пісня злітала ніжними кольорами і рухливими, ритмічно заокругленими мазками пензля, віддзеркалюючи мелодію про український степ, природу, її хліборобів, про жахіття Голодомору, про краєвиди Канади – про все ним пережите і для нього дороге. А як не згадати щорічні виставки, де кожний з нас мав свою так звану „особисту стіну", за яку і ми, і наші батьки були дуже горді. Але із тим ще й каталог з відбитками найкращих наших праць – чорно-білих чи кольорових. Я всі ці каталоги і знімки з виставок дотепер зберігаю.

Як же ж це могло не вплинути на малу дитячу творчу душу? Він нас переносив у той чарівний світ та допомагав нам крок за кроком досягати тих висот, які він досягнув у своїй мистецькій праці. І ми захоплено його наслідували!

Набагато пізніше – і як студентка мистецтва, і в останні роки – я підтримувала контакт зі своїм першим учителем. Восени 2006 року на виставці у галереї КУМФ для мене було надзвичайно великою честю те, що моя картина висіла відразу біля картини мого учителя П. Сидоренка.

Для П. Сидоренка мистецтво було його життям. Воно наповнювало його радістю та наснагою. Я це тепер добре розумію і, як мистець, відчуваю те саме. Те, що він колись передавав своїм учням, росте дотепер і далі дає свої плоди. І тому його пісня, його мрія не вмре, не загине!

Від імени свого та імені моїх батьків, від усіх колишніх студентів мистецької школи складаю найщиріші співчуття родині Покійного і повагу славної пам'яті П. Сидоренка.

Вічна Йому пам'ять!

Людмила Шанта

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося сумною вісткою з членством Організації Оборони Лемківщини в Америці та всією українською громадою, що в суботу, 29 вересня 2007 р. відійшла у вічність довголітня членка Крайової Управи та її колишня секретарка

СВ. П.

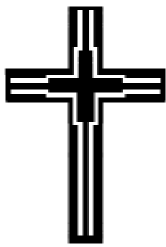
ОЛЕНА-ЛЕСЯ ҐОЙ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 2 і 3 жовтня 2007 р., а відтак тіло Покійної спочило на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Родині Покійної складаємо наші щирі співчуття.

Вічна Її пам'ять!

КРАЙОВА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЛЕМКІВЩИНИ В АМЕРИЦІ

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ СЕНЬЙОРІВ у МАЯМІ
зі смутком повідомляє, що 16 серпня 2007 р. на 94-му році життя, відійшов у вічність голова Товариства на протязі 25 років, великий громадський діяч, щедрий жертводавець на церковні, харитативні та наукові установи, наш невіджалуваний дорадник і опікун

СВ. П.

МИКОЛА РАКУШ

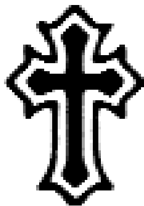

Дружині Ірені Ракуш з родиною складаємо найщиріші співчуття.

У світлу пам'ять Миколи Ракуша членство жертвує 3,040 дол. на Українську Католицьку Церкву в Маямі, яку він дуже любив та трудився для неї.

Вічная пам'ять!

УПРАВА ТОВАРИСТВА СЕНЬЙОРІВ В МАЯМІ

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок, 24 вересня 2007 р. упокоїлася з волі Бога наша улюблена і найдорожча

СВ. П.

МИРОСЛАВА ЧАЙКІВСЬКА

Покійна народилася Володимирові і Теодозії Пришлякам 9 травня 1936 р. в Раю, коло Бережан. Приїхала до Америки в 1948-му році і закінчила середню освіту в школі св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Почала виховну роботу з юнацтвом Пласту і згодом активно включилася в студентську організацію СУСТА. Продовжувала діяльність в різних проявах українського суспільного життя в Америці і завжди була сполучена з улюбленою родиною в Україні.

ПАРАСТАС з хором відбувся в четвер, 27 вересня 2007 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н. Дж.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 28 вересня 2007 р. в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку.

У глибокому смутку залишилися:
муж – МИХАЙЛО
донька – МОТРЯ
син – АНДРІЙ
вуйко – МИКОЛА КИЗИМА
кузин – ЮРІЙ КИЗИМА з родиною
та дальша і ближча родина в Україні, Америці, Канаді і Польщі.

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів просимо складати пожертви в ім'я св. п. Мирослави на Пласт в Україні або на оо. Василіян в Бучачу.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ 17 ЖОВТНЯ

СВ. П.

ПОРФІРІЯ ПАНКЕВИЧА

мого мужа, тата, діда і прадіда
будуть відправлені

БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ

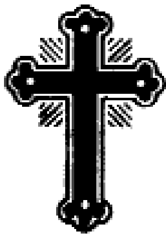
в церквах:
св. Івана Хрестителя в Бафало;
Різдва Пречистої Діви Марії у Ню Бранзвику;
у катедрі Непорочного Зачаття П. Д. М. у Філядельфії;
у катедрі св. Володимира у Філядельфії.

Просимо ласкаво згадати Покійного у своїх молитвах.

Хочемо висловити вдячність жертводавцям, які в пам'ять покійного Порфірія зложили пожертви на добродійні цілі:
церква Різдва Пречистої Діви Марії у Ню Бранзвику – 2,955 дол.;
церква св. Івана Хрестителя у Бафало – 500 дол.;
на Служби Божі – 130 дол.;
на Український Католицький Університет у Львові – 450 дол.;
Союзянки – на пресовий фонд „Наше Життя" – 375 дол.

Дякуємо за прекрасні квіти, які прикрашували домовину.
Нехай Господь Бог Вас благословить.

Вдячна Тамара Панкевич з родиною.

Ділимося сумною вісткою, що після тяжкої недуги, 30 вересня 2007 р., відійшов у вічність на 81-му році життя наш дорогий
МУЖ, БАТЬКО, ЗЯТЬ і ШВАҐЕР

СВ. П.

ВАСИЛЬ ПЕТРІВ

нар. в Крихивці, Івано-Франківської обл.

Залишив у смутку:
дружину – ІВАНКУ
сина – КАМІЛА з дружиною САМ і дітьми МИХАСЕМ та ІВАНОМ
дочку – РЕНАТУ
тещу – ЕВГЕНІЮ
шваґра – БОГДАНА
ближчу і дальшу родину в Америці, Україні, Польщі та Канаді.

Вічна Йому пам'ять!